FREEWAVE

Maandelijks Media Magazine

nr. 433
december
2009

Tom Mulder

Freewave, maandelijks mediamagazine
jaargang 32, nr. 433, december 2009

COLOFON
Exploitatie: Stichting Media Communicatie
Hoofdredacteur: Hans Knot
Lay Out: Jan van Heeren
Druk: EPC

Vaste Medewerkers:
Michel van Hooff (Nederland); Rene Burcksen, Jan Hendrik Kruidenier (VS); Jelle Knot (Internationaal); Martin van der Ven (internetnieuws); Ingo Paternoster (Duitsland); Gijs van der Heuvel (Caribisch Gebied); Radio Magazine (Engeland)

Verantwoordelijke Uitgever
Stichting Media Communicatie, Postbus 53121, 1007 RC Amsterdam
e-mail: rob@mediacommunicatie.nl
web: www.mediacommunicatie.nl

Correspondentieadres:
Hans Knot, Postbus 102, 9700 AC Groningen
e-mail: hknot@home.nl
www.hansknot.com en www.soundscapes.info

Lidmaatschap:

Nederland:	Euro 25,-
Europa:	Euro 30,-
Rest v/d wereld:	Euro 36,50

Einde abonnement?
Op de adressticker staat de datum waarop het abonnement afloopt. Vernieuw dit tijdig! Graag uw eigen adres vermelden onder de mededelingen van uw overschrijving. U kunt eventueel uw adresgegevens ook doormailen/ opsturen met verwijzing naar de overschrijving.

Transacties:
ING-rekening: 4065700 t.n.v. SMC, Amsterdam
IBAN: NL85INGB 0004065700 BIC: INGBNL2A
PayPal betalingen naar: olt@xs4all.nl

Verzending:
Eventuele klachten inzake verzending, onregelmatige ontvangst en adreswijziging ten alle tijden richten aan: Stichting Media Communicatie, Postbus 53121, 1007 RC Amsterdam

Advertentietarieven:

	eenmalig	tweemalig
1/1 pagina:	Euro 23,-	Euro 34,50
1/2 pagina:	Euro 14 ,-	Euro 23,-
1/4 pagina:	Euro 10 ,-	Euro 16,-

FOTO'S
Indien niet anders vermeld zijn alle foto's uit het Freewave en Offshore Echo's archief.

ISSN NR. 1381-8562

VOORWOORD

Beste lezers,

Als klapper van het jaar valt er nogmaals een extra dikke Freewave in uw bus, alsof er geen credietcrisis bestaat. Ditmaal is de reden voor de uitbreiding van het aantal pagina's een omvangrijke e-mailuitwisseling tussen Tom Mulder en Hans Knot, waarbij Tom een groot aantal deejays bespreekt die een rol hebben gespeeld in zijn radiobeleving. De nadruk ligt daarbij duidelijk op de disckjockeys die ooit verbleven aan boord de Galaxy, de thuisbasis van Radio London. Maar ook andere radiocollega's uit Engeland, Amerika en eigen land worden besproken.

Aan het eind van een jaar neigen de media om nog eens een overzicht te geven van de overleden personen van dat jaar. Freewave sluit liever af met een persoon die dit jaar de honderdjarige leeftijd heeft gehaald. Natuurlijk niemand minder dan Bull Verweij!

Tot slot geeft Hans Knot u een recensie van de dubbelcd "Kerstboom zonder piek". Dan weet u meteen welke kesrt-cd u dit jaar uit de rekken kunt plukken.

Rest mij om u namens alle Freewave-medewerkers heel fijne feestdagen toe te wensen!

Jan van Heeren

INHOUD

De Tom Mulder e-mail radioherinneringen 3
Award voor 100-jarige Bull Verweij 37
Cd: Ik voel mij als een kerstboom zonder piek 37

Elke auteur en adverteerder is verantwoordelijk voor zijn/ haar eigen publicatie. Zonder toestemming van de redactie is gehele of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, uit deze Freewave niet toegestaan.

COMPLEET

Foto: Tom Mulder op zijn zolderkamer, ca. 1968

Hij begon in mei 1969 bij de zeezender Radio Veronica als Klaas Vaak met een avondprogramma, maar zou later ook de ochtend- en vroege avondprogramma's bij de zeezender presenteren. Voor velen was het een verademing als Klaas Vaak weer op de radio kwam. Hij maakte ons wakker als het tijd was om op te staan en verraste ons op een doordeweekse middag met zijn speelkwartier. In het programma 'Bubbling Under Britain' liet hij zijn luisteraars kennismaken met de nieuwste Britse platen. Grappen en grollen mochten zeker niet ontbreken in het programma en daarvoor deed hij vaak beroep op Tony Blackburn door de grappen van deze Britse deejay in het Nederlands te dupliceren.

UITNODIGING

Op 9 september 1973 vertrok Klaas Vaak naar de TROS op Hilversum 3 en presenteerde er onder andere de programma's als 'Poster', 'de Havermoutshow', 'Vijftig pop of een envelop' en 'Nachtwacht'. De TROS begon met 'Drie op je boterham'en 'Boter, Klaas en prijzen'. Tijdens zijn periode dat hij ook televisieprogramma's maakte, veranderde de dienstdoende regisseur de naam 'Klaas Vaak' in Tom Mulder omdat hij de eerste naam te kinderachtig vond. In 1987 stapte Tom Mulder vervolgens over naar Cable One, Nederlands eerste satellietradiostation, dat echter in 1989 onder druk van de regering opgedoekt werd. Eind 1987 begon Cable One met toestemming van de TROS ook met eerder genoemde programma's en programmaonderdelen. Toen Cees Wolzak directeur van de TROS werd, begonnen ook de problemen, want hij vond dat de manier waarop Cable One radio maakte volgens de Nederlandse wetgeving niet kon. De rest is geschiedenis en Cable One verdween uit de ether en van de kabelnetten. Daarna was Tom Mulder onder meer voiceover bij Veronique TV voor het programma 'Prijzenslag' met Hans Kazan. In 1991 maakte hij zijn entree bij Radio 10 Gold, nadat hij was benaderd door Herman Heinsbroek van Arcade. Naast deejay was Tom Mulder er ook lange tijd programmadirecteur. Aanvankelijk maakte hij bij Radio 10 een lunchprogramma na 12.00 uur, maar vanaf halverwege de jaren '90 presenteerde hij van 10.00 tot 13.00 uur een show, met populaire items zoals '250 pop of een envelop' en 'Gedachten voor vandaag'. In 2003 besloot de leiding van Radio 10 FM de programmering om te gooien met het oog op de frequentieveiling. Tom presenteerde daardoor vervolgens de ochtendshow (07.00-10.00 uur) samen met Dave Donkervoort, onder de naam 'Tom en Dave in

uitnodiging officiële introductie Cable One

Tom Mulder (r) en Ad Ossendrijver, Cable One
© Arjan Wijnstra/ Gentle Look

de morgen'.

Nadat Radio 10 FM naast een etherfrequentie greep, drongen bezuinigingen zich op. Vele deejays werden ontslagen en de programmering van het radiostation werd opnieuw gewijzigd. Voor Tom betekende dit dat hij tot de zomer van 2004 de ochtendshow solo moest presenteren, weliswaar met de side kicks Rene Verkerk en Ger van den Brink, die hij toepasselijk "Golden Girls" noemde. In de maand augustus 2004 werd hij door een hersenbloeding getroffen. Zijn show werd vervolgens overgenomen door presentator Peter Rijsenbrij. Stapsgewijs is Tom Mulder aan zijn herstel gaan werken en maakt vooral de laatste twaalf maanden goede vooruitgang. Tom en ik hebben al decennia lang goede contacten en delen onze herinneringen en ontwikkelingen binnen de radiogeschiedenis de laatste 15 jaar vooral via honderden e-mails. Medio 2008 besloten we een groot aantal e-mails uit te wisselen om te komen tot de "Tom Mulder e-mail radio-herinneringen".

Iedereen denkt, als het gaat om de uitstekende carrière van Tom Mulder, direct aan het begin dat hij in 1969 bij Radio Veronica begon, maar de werkelijkheid betreffende de start van het radiogebeuren was natuurlijk veel eerder. In de beginperiode van de uitwisseling van onze e-mails als ervaringsdeskundigen stuurde Tom een foto mee, begeleid door de volgende tekst:

'Geloof het of niet, Hans, maar deze foto is genomen bij mij op zolder. Bij mijn ouders in Amsterdam had ik een zolderkamer. Mijn ouders woonden daar op de derde verdieping, dus hadden we automatisch een zolderkamer. Op het gangetje naar mijn kamer was ook een muur, die een oorspronkelijk loze ruimte afsloot. Mijn vader heeft een gat gemaakt in dat muurtje, waarin daarna een deur werd geplaatst. Daardoor kreeg ik een prachtige ruimte voor een donkere kamer, waar ik mijn (tram)foto's ontwikkelde, afdrukte en glansde. Ik spreek over het midden van de jaren zestig en Radio London stond daar uiteraard ook aan. Atze Veenstra, - die later ook collega zou worden bij Radio Veronica en waar ik al bevriend mee was - heeft toen wat apparatuur bedacht en gemaakt, zodat ik daar 'radio kon spelen'. Hij fabriceerde een mengtafel en ik kocht een Uher-taperecorder. Ik kan me nog herinneren, dat Atze me vertelde, dat het mengtafeltje en de knoppen (plus de rest) afkomstig waren uit een Philips catalogus. Op de foto zie je ook nog de oorspronkelijke Uher-microfoon, die later werd vervangen door een echte AKG. Ik wilde destijds de AKG omdat dat dezelfde was als de microfoon die op Radio London werd gebruikt. En natuurlijk wilde ik hetzelfde geluid als Radio London. Zo je leest, had bij mij de radiogekte me aardig te pakken genomen. Ik kan me nog herinneren, dat je in de ruimte je precies kon ruiken, wat we die avond hadden gegeten. De zolderruimte bevond zich vlak boven onze keuken.'

De eerste herinnering ten bate van dit e-mail interview werd uitgewisseld direct na de Radiodag 2007, waar Tom op een uitstekende manier werd geïnterviewd door Jelle Boonstra en ik een recenserende opmerking plaatste over de gehele dag. Tom's reactie daarop: 'Ik zag je reactie op mijn voordracht op de Radiodag in Amsterdam, waar ik mijn mening gaf op het reilen en zeilen binnen Radio Veronica, ten tijde van de jaren dat men nog als zeezender functioneerde. Uiteraard was deze kritiek niet persoonlijk gericht. Maar ik vond het geheel binnen Radio Veronica nogal amateuristisch geregeld. Dat lag niet aan mij of wie dan ook maar puur aan de leiding. Programmatisch kon iedereen maar doen en laten wat hij wilde. Er was geen enkele sturing binnen het deejayteam. Kun je je het amateuristische nog herinneren van bijvoorbeeld Hans Mondt, Chiel Montagne, Tineke, Tom Collins? Nogmaals, dat is niet persoonlijk. Er werd gewoon niemand aangestuurd. Iedereen deed gewoon wat hij of zij wilde. Ik heb ook op de Radiodag verteld dat we een fantastische tijd bij Radio Veronica hadden. Ondanks Rob Out……'

Tom Mulder (r) en Jelle Boonstra tijdens de Radiodag 2007 © Christian Bergmann

Tom Mulder ontvangt de Radio Day Award tijdens de Radiodag 2007 © Wim van de Water/ www.MediaPages.nl

Uiteraard waren de laatste woorden in de reactie over het Veronicateam genoeg voor mij om aan Tom te vragen wat hij ermee bedoelde en hij reageerde met: 'Mijn verhaaltje over de gevoelens betreffende het reilen en zeilen binnen Radio Veronica destijds was inderdaad bedoeld als een weergave van mijn toenmalige persoonlijke ervaringen. Los van de negatieve verhalen hadden we natuurlijk met zijn allen een fantastische tijd. Toen we na de bomaanslag doorkregen, dat het einde van Radio Veronica in zicht was, veranderde de atmosfeer. En dit helemaal door het dictatoriale gedrag van Rob Out, die vanzelfsprekend wel het beste met Radio Veronica voor had. Maar eigenlijk was dit maar voor 50%, voor de andere 50% dacht hij heel sterk aan zijn eigen portemonnee. Hij had een jaar eerder een afspraak gemaakt met Bull Verweij, dat hij van ieder verkocht exemplaar van het Veronicablad 10 cent zou ontvangen. Zoals ik een jaar of wat geleden hoorde, was Rob Out zijn persoonlijke vermogen gegroeid tot 6 a 7 miljoen gulden. Wel dient vermeld te worden dat hij dat bedrag pas bereikte in de VOO-tijd. Dus nogmaals stel ik dat hij er wel hard voor heeft gewerkt en niemand anders kon en wilde in die tijd de kar trekken.'

Iedereen die Tom Mulder heeft gevolgd weet dat hij Tony Blackburn als voorbeeld had en veel van zijn zogenaamde one liners in het Nederlands vertaalde. Maar waren er meer Engelsen die direct in zijn radioherinneringen naar voren kwam?

'In antwoord op je laatste e-mail volgen hieronder twee korte beschrijvingen van twee zeer Engelse dan wel Britse presentatoren. Tony Brandon en Paul Hollingdale zijn in dit geval aan de beurt. Paul Hollingdale kende ik tot aan het begin van BBC Radio 1 en Radio 2 eigenlijk nauwelijks. Paul was 'staff-anouncer' in het BBC Light Program, dit tot aan de start van Radio 1 en Radio 2. De ochtend van 30 september 1967 deed hij de ochtendshift op Radio 1 en 2 tegelijkertijd. Tot om 7 uur Tony Blackburn het officiële begin van Radio One inluidde. Paul Hollingdale vervolgde zijn programma op Radio 2 en was dus de eerste presentator op dat programma. Hij zat al jaren bij de BBC tot hij in de jaren zeventig van de vorige eeuw een baan accepteerde bij een van de nieuwe commerciële stations van de toenmalige IBA. Aan een kant was hij echt BBC-ish, aan de andere kant was hij zo talentvol, dat Nederlandse collega's nu 41 jaar later zelfs nog een voorbeeld aan Paul kunnen nemen. Van de BBC-Radio 2-deejays was Paul Hollingdale degene, die een 'moderne' uitstraling had. De andere collega's waren toch wat bezadigder en minder swingend. Het waren eigenlijk meer announcers, die zeer goed waren als nieuwslezer en nu plotseling een entertainment job kregen. Je kon merken dat Paul Hollingdale (foto) veel plezier had in zijn werk. Thames Valley Radio (tegenwoordig heet het station Radio 210) werd de nieuwe werkgever van Paul Hollingdale. Toen ik Hollingdale in het midden van de jaren zeventig ontmoette in de studio's van Thames Valley Radio, had ik me toch nog een beetje stijve BBC-man voorgesteld. Maar toen het TROS programma samen met Paul Hollingdale werd uitgezonden, bleek hij een moderne, creatieve radioman met typisch Engelse grappen, waar heel goed mee te werken viel. Behalve zijn vakmanschap viel Paul op door zijn mooie stem. Het BBC-stempel wat hij jaren had meegedragen, bleek geheel verdwenen. Paul was een Britse, eigentijdse radioman,die zijn vak heel goed verstond. Nadat hij jaren bij Thames Valley Radio/Radio 210 had gewerkt, ging hij weer

Tom Mulder (r) en Tineke, Veronica reünie, 28-8-1999 © Martin van der Ven

andere dingen doen. In het midden van de jaren tachtig kon je hem 's avonds op de middengolf horen, toen hij een Engels programma presenteerde in opdracht van de Oostenrijke regering op Blue Danube Radio. Paul Hollingdale is inmiddels een bejaarde announcer en werkt andermaal in Oostenrijk.

Ook wil ik nog even Tony Brandon (foto) aanhalen. Hem leerden we kennen in 1966 toen hij programma's presenteerde voor Radio Luxembourg. Hij deed dat live vanuit de studio's van 208 in Villa Louvigny in het centrum van de stad Luxembourg. Voordat Tony bij Luxembourg aan de slag ging, werkte hij korte tijd voor de Engelse zeezender Radio City. Tony viel eigenlijk direct op door zijn opgewekte stemgeluid en zijn typisch Engelse gevoel voor humor. Daarnaast was hij ook een snelle deejay. Na een korte tijd bij Radio Luxembourg te hebben gewerkt, accepteerde hij een mooie baan bij offshore Radio London, waar hij zeer professioneel zijn programma's presenteerde. Hij noemde zichzelf The Birdbrain. Hij bleef bij Big L tot op de dag, dat het station stopte met uitzenden. Het Britse parlement had een anti zeezenderwet aangenomen. Later dook Tony Brandon op bij de BBC. Zowel op Radio 1 als Radio 2 was Tony te horen. Hij was geen serieuze, maar een vrolijke deejay, die de luisteraars aangenaam bezig hield. In de jaren tachtig kwam zijn naam negatief in het nieuws, toen hij tegen betaling platen was gaan draaien. Als je in de jaren tachtig Tony Brandon sprak, hoorde je een zorgeloze, vriendelijke en professionele radioman. Na zijn platenaffaire besloot hij terug te keren naar zijn originele vak. Tony werd weer komiek. Een aantal jaren heeft Tony Brandon toen weer door Engeland getoerd om daarna toch weer terug te keren naar de radio. Tony werd geen beroemdheid als bijvoorbeeld Tony Blackburn of Terry Wogan, maar door zijn professionele werkwijze was hij jarenlang een populaire radioman, waar je met plezier naar luisterde. Tony had echt die professionaliteit, dat het leek of hij je vriend was.'

Toen in het midden van de jaren tachtig Tom Mulder mij en Jelle Boonstra vroeg zijn archief te halen daar het anders in de kelder van zijn toenmalig huis zou verpulveren, hebben we dit in twee partijen met liefde opgehaald. Al snel bleek ons dat er heel veel opnamen van Radio London tussen zaten, die door Tom Mulder destijds zelf van de radio waren opgenomen. Hoe heeft Tom destijds Wonderful Radio London ontdekt?

'In antwoord op je vraag over het 'ontdekken' van Radio London moet ik diep in mijn geheugen graven. Maar wat je wilt, lukt altijd! 's Ochtends, na de persoonlijke wasbeurt, begaf ons gezin zich naar de keuken voor het ontbijt. Natuurlijk altijd vergezeld van een draagbare radio. Eigenwijs als ik toen al was, bepaalde ik waarnaar werd geluisterd. Wij waren met zijn vieren; zoals je misschien al hebt begrepen uit eerdere verhalen heb ik ook nog een broer. Eerst werd er geluisterd naar Radio Veronica, maar door de komst van Radio Caroline vond ik Veronica snel erg saai. De programma's waren opgenomen en te 'keurig'. De platenkeus vond ik echt bagger. Radio Caroline vond ik echter een sensatie. Doug Kerr en Carl Conway waren mijn favorieten. Toen ik de radio weer een op Radio Caroline zette, kwam ik per ongeluk op Radio London terecht. In eerste instantie vond ik Big L maar aardig irritant, voornamelijk door de jingles. Maar al snel was ik verkocht door de platenselectie.'

Waarom waren het juist de jingles die je in het begin irriteerden?

Tom Mulder

'In antwoord op je vraag over de jingles is het gewoon omdat wij, Europeanen, jingles niet gewend waren en ook omdat de Radio London medewerkers van toen er ook aan moesten wennen. Ze wisten de jingles niet direct op de juiste momenten te draaien. Ze wisten ook niet hoe ze de jingles op goede toonsoort moesten gebruiken, de snelle jingles moesten gebruiken op snelle momenten, de langzame jingles op de langzame momenten en hun gesproken teksten moesten aanpassen aan de soort jingle, die volgde. Ik zat me toen echt af te vragen, wat Radio London nou precies wilde met die jingles! Maar ik kan je vertellen, dat ik er snel aan was gewend. Sterker nog, ik liep ze binnen de kortste keren mee te zingen. Dus die jingles hadden hun doel snel bereikt. En niet alleen bij mij! Bovendien kwam er nog bij dat de deejays op Radio London iets persoonlijks hadden, in ieder geval meer dan Radio Caroline. Radio Atlanta vond ik iets te ordinair. Maar dat duurde niet lang, want toen kwam de fusie tussen beide stations waardoor Radio Caroline North en South ontstonden. De mooiste zaterdag in mijn leven vond ik de verhuizing van het zendschip van de oorspronkelijke Caroline van de Theems monding naar de andere kant van Engeland. Ik vond het jammer, dat wij met de MV Mi Amigo werden afgescheept! Ik heb die verhuizing gevolgd zo lang als dat mogelijk was. Het signaal werd steeds zwakker..... '

Uiteraard kwam ik terug op de opmerkingen betreffende de persoonlijkheid van de Radio London deejays en zijn voorkeur voor Britse deejays en vroeg Tom eens terug te komen met meer informatie rond een aan-

MV Galaxy, zendschip Radio London

tal van hen. Hij koos voor een willekeurige volgorde.

'Door mijn hoofd dwarrelen nogal wat personality namen. Dus hier komen ze: Jimmy Young, Robin Boyle, Mike Lennox, Roger Day, Johnny Walker, Robbie Dale, Dave Lee Travis, Alan Clark, Paul Burnett en er komen er waarschijnlijk nog veel meer. Jimmy Young ontmoette ik in de (vernieuwde) studio's van BBC Radio 2 en eerder in Hilversum, toen Jimmy een soort van Europese toer maakte. Toen heb ik hem ook geïnterviewd. Deze keer echter is het de beurt aan Terry Wogan. Hij maakte in het begin weinig indruk op me. Hij werkte toen pas bij BBC Radio 2, terwijl zijn radiocarrière al eerder was begonnen bij de Ierse staatsomroep RTE. Daarvoor was hij bankemployé. Maar zijn ijzersterke radiopersoonlijkheid zorgde ervoor, dat hij binnen enkele jaren tot de top van Britse radio-industrie behoorde. Het was niet alleen maar 'fun' in het leven van Terry. Hij verloor een dochter op jonge leeftijd. Omdat BBC Radio 2 op 1500 meter in een groot deel van Europa te ontvangen was, bereikte onder meer daardoor de populariteit van Mr. Wogan een ongekende hoogte. Ook in Nederland werd naar Terry geluisterd, want toen in de jaren '70 BBC Radio 2 de 1500 meter verwisselde voor 909 meter en 693 meter kwamen er heel wat klachten bij de BBC binnen. Het Terry feest begon toen Terry dagelijks de ochtendshow ging presenteren. Met zijn humor, zijn licht Ierse accent, zijn vrolijkheid en zijn vriendelijkheid wist hij in enkele jaren de luistercijfers van BBC Radio 2 een flinke boost te geven. Als luisteraar hoor je uiteraard alleen de teksten, die Terry uitsprak tussen de muziek. Als je in de studio getuige was van zijn radioprogramma, dat Terry in het bijzijn van zijn producer presenteerde, begreep je ook het plezier, wat hij tijdens zijn uitzendingen had. Als de microfoon dicht was, had hij nog meer plezier als hij met de producer dubbelzinnige lol maakte. Maar Terry was niet overal populair. Wel hoofdzakelijk bij het vrouwelijke deel van zijn luisteraars. Hij zei daar zelf over 'Zolang meer dan 50% van de luisteraars mijn programma's waardeert heb ik niets te klagen'. Niet alleen radio maakte Terry populair. Drie keer in de week presenteerde hij 'Wogan' op BBC 1. Vele jaren deed hij het commentaar buiten beeld tijdens het Eurovisie Songfestival. Maar het leek of radio zijn grote liefde was. Toen zijn televisieprogramma's stopten, keerde Terry weer terug op BBC Radio 2. Toen ik in de jaren '80 iemand, die ik wilde interviewen niet te pakken kreeg, trok ik de stoute schoenen aan en belde de BBC. Klaarblijkelijk was Terry's producer net even weg en ik kreeg Terry aan de lijn. Ik vroeg hem naar de persoon, die ik zocht, Derel Chinnery. Intussen was het wel precies half negen. Tijd voor het nieuws. Tenminste normaal gesproken. Door mijn telefoontje ging dat helemaal fout en Terry maakte tegenover zijn luisteraars zijn excuses. Thuis schaamde ik me me diep. Ik was de oorzaak van deze programmatische Terry Wogan blunder! En Terry had nog wel commentaar: "I just had a phonecall from a guy from Holland and he wanted to speak to my producer!"

Even een tussendoortje want voor de niet kenners is het toch belangrijk om te weten wie Robin Boyle is en dus vroeg ik Tom in het kort daarop even te reageren.

Terry Wogan © BBC

‘Hier is het antwoord op het Robin Boyle probleem. Zoals ik al vertelde, was ik een grote BBC Radio 2-fan. Op een dag kon ik, met John Eshuis van de TROS, naar Londen voor een bezoek. We gingen er interviews maken voor de zelfgemaakte Britse serie in Poster. Iets wat destijds wel vaker voorkwam. Ik logeerde in het dure Montcalm Hotel, vlakbij Hyde Park en ik kwam daar zo vaak, dat ik niet eens hoefde in te checken! Robin Boyle presenteerde toen op BBC Radio 2 een programma maar was tevens nieuwslezer. Het ging daarbij om oubollige BBC Radio 2-programma’s zoals ‘Fridaynight is Musicnight’. Ik vond overigens, dat hij dat zeer professioneel presenteerde. Dat heb ik hem ook verteld, toen wij de BBC bezochten. Dus Robin deed iets meer dan alleen het nieuwslezen. Hij was zeer sympathiek, dat kon je horen, en een echte BBC-man. Trouwens ook Ray Moore vond ik super.’

De anekdote is wel eens verteld dat met bepaalde regelmaat in het begin van de jaren zeventig Klaas Vaak zijn auto, onderweg van zijn woonplaats Amsterdam naar het Veronicagebouw in Hilversum, aan de kant van de weg zette om vervolgens een notitieblok te pakken en de meest recente grap of one liner van Tony Blackburn op te schrijven. Deze werden dan dezelfde dag nog vertaald in één van de Klaas Vaak shows opgenomen, waardoor het een week later op Radio Veronica was te beluisteren. Tijd voor Tom zijn verhaal over de persoon Tony Blackburn.

‘Tony werd op 29 januari 1943 in Guildford, Surrey geboren. Tony was de keurige zoon van een huisarts. In 1964 solliciteerde hij bij Radio Caroline, waar hij werd aangenomen in de tweede stap van zijn showbizzcarriere. Hij was al zanger bij een orkest. Als deejay op een piratentenzender liet hij deze carrierestap varen. Hij begon bij Radio Caroline op 28 juni 1964 en was bij Caroline geen opvallende discdeejayey. Dat gebeurde pas bij Radio London. Tony had een voorliefde voor zwarte muziek en was een van de eersten, die Motownmuziek veel extra aandacht gaf. Het leek wel of Tony zich met zijn programma’s speciaal op dames richtte en bij de dames werd hij ongekend populair. Terwijl andere discdeejayeys muziek heel serieus namen, ging het bij Tony om het plezier, die de muziek gaf. Collega deejays namen Tony niet serieus en hij werd vaak voor gek gezet. Ook bij Big L werd hij populair door de flauwe grappen, die hij vertelde en door Arnold de hond, die met de herkenningsmelodie van Tony’s programma meeblafte. In het weekend, als hij veertien dagen aan boord was, waren zijn programma’s vaak zwart gekleurd door de vele Amerikaanse zwarte hits.In die tijd merkte je al, dat Tony veel energie in zijn programma’s stopte. Tijdens zijn Radio Londontijd kon Tony het zingen en het maken van platen niet laten. Over de jaren maakte hij er in totaal veertien. Echte grote hits heeft Tony Blackburn nooit gehad. Enkele weken, voordat Radio London stopte met uitzenden vanwege de Marine Offences Act, de anti-piratenwet, was Tony al vertrokken om kort daarna programma’s van een uurtje in de week te presenteren bij de BBC Light Programme met als titel ‘Midday Spin’. De BBC was deejays aan het testen voor het nieuwe BBC Radio One. Toen de BBC op 30 september 1967 met Radio One begon was Tony’s stem de eerste die daar te horen was. Tony Blackburn bleef tot in de jaren ’80 bij Radio 1. Tony’s eerste huwelijk strandde in de jaren zeventig van de vorige eeuw en heel Engeland kon meegenieten met Tony’s emoties. Speciaal voor zijn ex draaide Tony emotionele liedjes en vertelde hij zielige verhaaltjes. Na zijn lange verbondenheid met de BBC waren de lokale BBC stations en de commerciële stations Tony’s nieuwe broodheren. Daarnaast heeft Tony Blackburn een jarenlange televisie-ervaring. Tony Blackburn is tijdens zijn programma’s een ander mens dan wanneer hij niet uitzendt. Dan is hij veel serieuzer. Op de radio speelt hij echt de rol van de vrolijke deejay. Voor al zijn radio- en televisiewerk kreeg Tony Blackburn liefst 39 verschillende onderscheidingen.’

Opeens, nadat Tom zijn herinnering aan Blackburn had opgestuurd, herinnerde ik me dat Tom me ooit vertelde bij Radio London te hebben gesolliciteerd en jingles te hebben gemaakt. Tijd dus om hem in een e-mail naar die herinnering te vragen.

‘Inderdaad wat ik nog niet in mijn mails heb verteld, is dat in verband met de eventuele invoering van een Britse anti zeezenderwet, de organisatie achter Radio London plannen had om

Tony Blackburn, BBC Radio 1

dan maar gericht op Nederland te gaan uitzenden. Er verschenen advertenties in de kranten en een enkel verhaaltje in de krant. Vervolgens was daar het testen van Nederlandse deejays in een studio in Huizen. Dat moet in het najaar van 1966 geweest zijn. Het was een zondagmiddag en ik kan me heel goed herinneren, dat mijn test tijdens het programma van Dave Dennis was. Het hele plan kwam niet van de grond, maar in begin 1967 deed Tony Blackburn in zijn ochtendprogramma een oproep aan Nederlanders om een promospot in het Nederlands in te spreken. Dat heb ik dus gedaan, ik was klaarblijkelijk de enige en binnen 14 dagen werd mijn bandje door Tony Blackburn zeer regelmatig uitgezonden. Je kunt je voorstellen, dat ik vanwege de sensatie bijna uit bed viel! Ik rende van mijn zolderkamer naar de keuken om het mijn ouders te vertellen. Die antwoordden alleen maar met 'oh....'. Dus die deelden mijn enthousiasme (maar niet heus). Het bandje is door Tony een maand of drie regelmatig gedraaid. Als ik eraan terugdenk, word ik weer enthousiast!'

Er waren andere momenten waar Tom en ik het wel over hebben gehad als het ging om leuke dingen die plaatsvonden op de '266' van Radio London, waaronder een 1 april grap die tot nu in ons geheugen bleef.

'Je noemde de 1 april grap, waarvan je nog wel een keer het verslag zou willen lezen. Ik zal het hieronder proberen weer te geven. Zo je weet, was ik een zeer frequente Big L-luisteraar. Op 1 april 1967 zou een bijzonder Radio London-programma worden uitgezonden. Toen moest ik dus helaas 'noodzakelijk' naar de tandarts, (wat ik dus wel meer deed, als er op Radio London speciale programma's of zaken zouden worden uitgezonden). En ik besloot niet te gaan zodat ik dit programma kon horen. Achteraf heb ik daar geen spijt van gehad. Dagen van tevoren werd een en ander al aangekondigd. Toen ik het programma hoorde, dacht ik zelfs even, dat het allemaal echt en serieus was. Na 10 uur in de ochtend leek het net of de uitzendingen werden gestoord door een ander station. Die zogenaamde storing werd steeds 'echter' en er waren regelmatig zogenaamde 'nu momenten'. Het leek erop dat het Radio London programma totaal werd weggedrukt door een serieus klinkend station, dat zich Radio East Anglia noemde. De presentatie door 'de omroeper' klonk heel tuttig, maar toen in mijn ogen/oren wel serieus. De platen werden slecht ingestart en het leek voor de omroeper echt de eerste dag in dienst van het nieuwe station. Als je het nu zou horen, zou je beseffen, dat je in de maling werd genomen. De stem van de omroeper klonk ook bewust een beetje deftig. Af en toe kwam Big L terug om door Radio East Anglia weer te worden weggedrukt. Alles bij elkaar heeft Radio East Anglia ongeveer een half

november 1966

DJ'S GEVRAAGD VOOR ENGELS-HOLLANDSE BIG L-PROGRAMMA'S

'Radio London Big L' gaat binnenkort vier uur per dag een 'mixed' programma Nederlands-Engels uitzenden. Hierin zullen dus de verbindende teksten en reclamespotjes in het Nederlands en Engels uitgesproken worden.
Big L heeft disc-jockeys nodig. Hiertoe zullen tests gemaakt worden in de R&B-club Sheherezade te Amsterdam en wel op 15, 16, 17 en 18 november. De tests zijn voor het publiek toegankelijk.
Er zullen radio-opnamen gemaakt worden en als extra attractie zullen op dinsdag 15 november de ZIPPS uit Dordrecht, woensdag 16, donderdag 17 en vrijdag 18 november de uit Assen optreden.
Iedereen die een goede stem heeft of denkt te hebben kan een aanvraag tot een test opsturen naar een reclame-bureau in Woerden, postbus 65.
De entree zal op de test-dagen op 2 gulden komen', aldus Coen Pranger, Big Boss der R&B-club 1189 Sheherezade.

uurtje geduurd. Toen realiseerde ik me, dat Radio East Anglia een 1 aprilgrap was. Er werden ook fakecommercials uitgezonden. De grap ben ik nooit vergeten en toen 1 april op een donderdag viel, besloot ik in de jaren tachtig hetzelfde te doen bij de TROS. En met het gewenste resultaat! Die donderdagmiddag kon niemand nog met Hilversum telefoneren. Want heel Nederland probeerde Hilversum te bellen. Dat heeft zeker tot 5 uur in de middag geduurd. Hier deed ik dezelfde grap met de stem van Kas van Iersel, die toen niemand, behalve in Israël en Den Haag, nog kende. Ik dacht, dat we het hier toen satellite radio noemden. Later vertelde Hugo van Gelderen het aan mensen in Hilversum, dat hij het had bedacht, zoals altijd! Toen ik hem er later over vroeg, antwoordde hij, dat hij een vergissing had gemaakt!'

Uiteraard zijn er meer London deejays geweest die een voorname rol hebben gespeeld binnen de Britse radiogeschiedenis en nog steeds actief zijn. Daarbij kan ik zeker niet om de naam van Keith Skues heengaan en hier dus Tom zijn relaas, na het lezen van de naam van Keith Skues:

'Onderstaand het verhaaltje over een oude kennis van me. Keith Skues ken ik, los van de dagelijkse radiocontacten op Radio Caroline en Radio London, vanaf kerst 1968. In die tijd werkte ik bij een reclamebureau in Amsterdam, genaamd Masius, en ieder avontuur waar en wanneer vond ik prachtig. Op een dag even voor de kerst 1968 werd er op het reclamebureau geroepen: 'Wie wil er deze envelop naar onze vestiging in Londen brengen?'. Niemand stond te springen van enthousiasme of ik moet zeggen bijna niemand stond te springen van enthousiasme. Ik was de enige. En binnen een paar uur was ik onderweg naar het kantoor in Londen. Na

de envelop te hebben bezorgd en een hotel te hebben gevonden, stond ik de volgende morgen bij mijn verraste correspondentievriendin, die met haar ouders in een arbeiderswijk woonde, in de woonkamer. Een klein detail: hun toilet bevond zich op het balkon van de Londense flatwoning. Twee van de correspondentieonderwerpen van het Londense meisje en mij waren Radio London en Keith Skues en het duurde niet lang voordat Keith ook aanwezig was. Dat contact was gezellig, op Radio London haar eerste kerstdag, die minder christelijk is door een andere traditie dan hier in Nederland. Diezelfde dag bezochten wij een BBC-opname van een ouderwets radioprogramma, waar nieuw uitgekomen grammofoonplaten werden beoordeeld. Met als juryleden bekende artiesten en radiomensen. Daarna volgden ook nog andere gelegenheden, waarbij ik Keih Skues ontmoette. Maar toen werkte ik zelf al bij de radio. Keith nam mij mee naar de BBC-club (een soort besloten café) in Broadcasting House. Voor een van de Posterafleveringen vroeg ik Keith om wat Engelse teksten in te spreken. Keith vond ik, al op Radio Caroline, iemand met een aparte stem en zijn manier van presenteren vond ik boeiend. Hij had een typisch Brits gevoel voor het vastleggen van gedetailleerde gegevens en een aparte kennis van de Engelse popmuziek. Op zondagmorgen tijdens zijn Radio London-programma's presenteerde hij bijvoorbeeld alle huishoudelijke Radio London-programma's als iemand, die deze gegevens voor zijn vak als archivaris nodig had. Bij de start van BBC Radio One werd Keith Skues ingeloot voor de presentatie van een programma op zaterdagmorgen. Het bestond uit een mix van door de BBC zelf opgenomen versies van nieuwe hits en pas uitgebrachte grammofoonplaten. Dit in het kader van de toenmalige 'needle time restrictions'. De BBC radio mocht per dag maar een klein deel van de zendtijd commercieel uitgebrachte platen draaien. Later, ver in de jaren zeventig, zijn deze beperkingen opgeheven. Ook tijdens de normale dagprogramma's bestond er dagelijks een dergelijk programma, waarin nieuwe platen werden beoordeeld. Op een gegeven moment in 1968 presenteerde Keith Skues dit programma. Hij draaide een nieuwe single van The Cats, waar hij nog nooit van had gehoord. Telefonisch hielp ik Cardboard Skues, een van zijn bijnamen, met de gegevens over The Cats, die hij dan ook enkele minuten later, met bronvermelding, in het programma gebruikte. In die tijd kwam Mr. Skues met de mededeling, dat in de nabije toekomst BBC Radio 2 een interessant station zou worden. Dat kwam onder meer omdat de needle time restricties zouden worden opgeheven. Maar toen had Keith Skues de BBC inmiddels al verlaten. Hij ging werken voor Radio Hallam in Sheffield, een Independant Local Radio Station. Later zou Keith programma's gaan maken voor diverse andere stations in Groot-Brittannië. De ontwikkeling van Keiths carrière duurt inmiddels ruim 50 jaar. Of eigenlijk moet ik zeggen: 'De ontwikkeling van de carrière van Keith Skues, MBE, omvat inmiddels meer dan 40 jaar.'

Al heen en weer mailende kwamen ook de namen van Chris Denning en Paul Kaye voorbij. Beiden programmamakers van Big L die ook zo hun eigen persoonlijkheid hadden. 'Eerst maar eens de Chris Denning story. Het is jammer dat hij maar kort bij Radio London heeft gewerkt. In 1966 leek het alsof Radio London had besloten, bij het aannemen van nieuwe talentvolle deejays, vooral te gaan denken aan mensen, die elders hun sporen hadden verdiend. Chris Denning was in ieder geval de eerste in dit rijtje, Tony Blackburn werd de tweede talentvolle, succesvolle radiopersoonlijkheid. Daarna zouden nog collega deejays als Chuck Blair en Tommy Vance hen ondermeer volgen. Ook zij werkten eerst bij andere zeezenders. Toen dachten we

Tom Mulder interviewt Keith Skues tijdens de Radiodag 2009 (14-11-2009) © Christian Bergmann

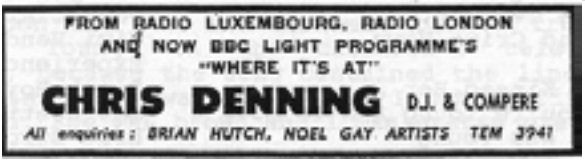

natuurlijk niet na over dit soort zaken. Het ging toen alleen om aangename aanvullingen op het al bestaande en succesvolle Big L-team. Sterker nog, nieuwelingen bleven over het algemeen nieuwelingen, die hun talenten nog moesten bewijzen. Chris Denning hadden we al leren kennen toen hij twee jaren werkte op Radio Luxembourg en ook daar was hij een prettige aanvulling van het deejayteam. Daarvoor was hij omroeper op het toen pas geopende tweede BBC televisiekanaal, BBC 2. Zijn zeer vrolijke en opgewekte presentatiestijl, die Chris verrijkte met typische Chris Denninggrappen maakte hem in korte tijd door de luisteraars van Radio London geaccepteerd. De collega's waren de gewillige slachtoffers van de Chris Denning grappen. Sterker nog de andere deejays volgden Chris al snel met deze vrolijke presentatiestijl en de grappen over andere collega's. Zijn manier van doen zorgde voor een vrolijke en snelle presentatiestijl, die mooi paste bij zijn prettige stemgeluid. Chris Denning viel op Radio London op door de ervaring, die hij eerder bij '208' had opgedaan. Hij was eigenlijk de eerste, die deze eerdere ervaring bij een ander station uitgebreid gebruikte op Big L. De ervaring, die hij op Radio London opdeed, kon hij later weer gebruiken, toen Chris een contract kreeg voor een serie programma's op BBC Radio 1 met Kenny Everett: 'Where it's at'. Toen Chris Denning een puinhoop maakte van zijn privé-leven moest hij dat bekostigen met een jarenlange gevangenisstraf in zowel Oostenrijk als Tsjechië. Toch was Chris Denning (foto), een aantal decennia geleden, gedurende een aantal maanden een talentvolle Radio London deejay.

Als je het over Paul Kaye hebt in relatie tot Radio London dan wordt al vrij snel de link gelegd als zijnde de eerste als zowel de laatste stem ooit gehoord op de 266 meter via Big L.

'Zoals je al aangaf, is het ook boeiend om eens op deze manier naar de carrière van Paul Kaye te kijken. Radio London viel direct op toen het met uitzenden begon. Dat had natuurlijk te maken met de nieuwsservice, die door Paul Kaye was opgezet en die in hoofdzaak een kopie was van de nieuwsbulletins van de BBC. De kracht van Paul Kaye was, dat hij een kwalitatieve, ijzersterke en betrouwbare nieuwsman was. Daarnaast had hij ook een typische radiopersoonlijkheid. Hij kon goed communiceren, waardoor niet alleen nieuwslezen, maar ook het dragen van een personalityshow voor hem een automatisme was. Hij gaf Radio London in de nieuwsbulletins een bepaalde mate van betrouwbaarheid. Paul's stem was de eerste stem toen Radio London begon en de laatste stem op 14 augustus 1967 toen Big L stopte met de uitzendingen. Dat betekende, dat Paul in totaal 2 jaar en 8 maanden voor Radio London werkte. Het langst van alle presentatoren. Daarvoor hadden de Engelsen Paul al leren kennen als omroeper op de BBC tv. Eerder in zijn loopbaan had Paul gewerkt in Kenia, Canada en op Cyprus. Het tegenkomen van Britten over de gehele wereld kwam natuurlijk, omdat Groot-Brittannië zo'n koloniaal verleden had. In 1977 kwam Paul Kaye nog naar Scheveningen om een rol te spelen in een Veronica televisieprogramma over de zeezenders. Toen,10 jaar na het stoppen van Radio London, wist Paul nog alle details van zijn Big L-tijd. En zelfs nu, 40 jaar na het stoppen van Big L blijken alle voormalige collega's van Paul Kaye nog net zo enthousiast als zij in het midden van de 60-er jaren waren. De impact van Radio London gedurende de slechts korte tijd van hun bestaan lijkt alleen maar groter geworden. Destijds was Paul Kaye, als hoofd van de nieuwsafdeling, serieuzer in zijn presentatie dan de andere Radio London-collega's. Hij was ook de oudste van het team. Op 4 november 1980 overleed Paul Kaye helaas te vroeg en wel aan de gevolgen van een longontsteking.'

Ik kan me zo voorstellen, nadat je Paul Kaye hebt beschreven, je ook niet om het verhaal rond Kenny Everett heen kunt.

'Hieronder het Kenny Everett verhaal. Ik wil niet zeggen, dat ik er emotioneel van werd, maar je merkt toch, dat dit enorme talent veel

Rechtsonder: het mengpaneel voor het nieuws van Radio London

Paul Kaye in de nieuwsstudio aan boord van de Galaxy.

voor mij heeft betekend. Het is jammer, dat hij zo vroeg overleed. Als er een deejay in de wereld was, die zich ontwikkelde tot superster, vol zat met een ongeëvenaard talent en met zulk een plezier zijn programma's maakte, is dat Maurice Cole, oftewel Kenny Everett. Hij was nog maar net twintig jaar, toen hij begon aan zijn radiocarrière. Zijn manier van presenteren verschilde enorm van de stijl van zijn collega's. Kenny's stijl was een heel persoonlijke en het leek of Kenny zelf altijd de meeste plezier beleefde bij Radio London. Hij presenteerde bijna lachend zijn programma's. Bovendien nam hij zichzelf nooit serieus, dat deed hij ook niet met zijn werkgever. Zijn programma's op Big L waren vol verrassingen. Je wist bij Kenny nooit wat je kon verwachten. Een ding was wel zeker: de Kenny Everettshows waren iedere keer een aaneenschakeling van urenlang radioplezier. Hoewel iedereen het nu heeft over bijvoorbeeld het succes van Kenny and Cash, de duopresentatie van Kenny Everett en Dave Cash, vergeten ze vaak, dat zijn solistische programma's niet minder van kwaliteit waren dan de programma's, waarin andere deejays een rol speelden. Kenny gebruikte vaak allerlei technische effecten, zoals bijvoorbeeld het phasing effect bij 'No milk today' van Herman's Hermits. Daarnaast was hij een genie in het gebruiken van de schaar en de taperecorder. Behalve, dat hij vernieuwend was met zijn microfoon, was hij dat tegelijkertijd met de inhoud van zijn programma's. Radio London opereerde met een strak muziekformat, waar de deejays zich aan moesten houden. Het leek of alleen Kenny Everett deze regels mocht overtreden. Of gewoon overtrad! Deze strakke programmaregels golden in het algemeen tussen 7 uur in de ochtend en 7 uur in de avond. Kenny Everett kreeg het voor elkaar om op zaterdagmiddag minutenlang uitgebreid erg grappige montages te laten horen. Dat soort dingen hoorde je nooit bij zijn collega's. Ook het taalgebruik van Kenny Everett was vaak erg grappig, maar zeker voor 1965 erg gedurfd. Hij werd voor het overtreden van de programmaregels minimaal twee maal ontslagen en ook weer aangenomen. Vanwege de persoonlijke band, die Kenny Everett met The Beatles had, werd hij als officiële vertegenwoordiger van Radio London meegestuurd met de Amerikaanse tournee van The Beatles. Daardoor kon hij toen via de telefoon dagelijkse verslagen doorgeven. Dat soort details maakten Radio London en Kenny Everett alleen maar populairder. Je kunt rustig stellen, dat Kenny Everett Radio London was. Zijn vertrek was dan ook een groot verlies voor Big L. Kenny maakte tijdens de zeezenderperiode ook programma's voor Radio Luxembourg. Vanaf het begin van BBC Radio One speelde Kenny ook daar een belangrijke rol. In die tijd ontmoette ik Kenny Everett in de Radio One studio, waar hij een grap maakte over Radio Veronica. Iets wat zijn producer, Derek Chinnery, toen niet zo kon waarderen. Kenny riep iets van 'Oh, Ra-

Radio London, Kerstmis 1966, v.l.n.r.: Keith Skues, Kenny Everett en Chuck Blair

Kenny Everett voor de microfoon van Big L

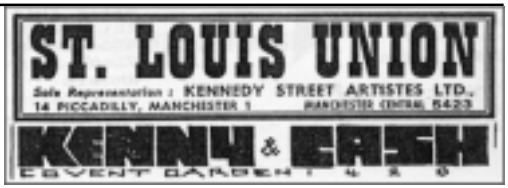

advertentie met verwijzing naar Kenny & Cash

dio Veronica that lovely piratestation', waarop zijn producer hem maande daarmee te stoppen. Later, in 1973, verhuisde Kenny van Radio One naar Capital Radio. Omdat televisie beter betaalde dan de radio, legde Kenny zich later toe op het maken van (grappige) televisieprogramma's. Kenny Everett was in mijn oren de grootste radioster in Engeland. Hij overleed helaas aan aids op 4 april 1995.'

Triest dat er nogal wat deejays uit de Radio London tijd zijn overleden. Graag wil ik van Tom meer weten over zijn herinneringen aan Tommy Vance en Chuck Blair:

'Er is een heel grote overeenkomst tussen Chuck Blair en mij! We zijn beiden op dezelfde dag jarig. Chuck begon zijn Europese radiocarrière bij Swinging Radio England. Chuck Blair ofwel Rick Phillips, zoals hij zich in de States noemde, waar hij, volgens de overleving, niet alleen deejay maar ook algemeen directeur van een radiostation was. De uitzendingen van Swinging Radio England vonden plaats aan boord van de 'Olga Patricia' later de 'Laissez Faire'. Hij was wel goed voorbereid voor Europa. Chuck Blairs talenkennis was bijvoorbeeld uitzonderlijk te noemen. Hij sprak Engels, Zweeds, Deens, Noors, Duits, Italiaans en Frans. Zijn opleiding bestond verder uit theater en radio, terwijl zijn radiocarrière feitelijk begon in het Amerikaanse leger. Daarnaast speelde Chuck professioneel diverse instrumenten. Dat allemaal zal Chuck geholpen hebben, toen hij bij de organisatie achter Swinging Radio England solliciteerde. Zijn radiocarrière omvatte in 1966 al twaalf jaar. Swinging Radio England zou eigenlijk de zware concurrent voor Radio London moeten worden. Op hetzelfde schip opereerde ook Britain Radio, dat een weer concurrent voor Radio 390 moest worden. In het ruim van de 'Laissez Faire' waren twee geluidsdichte studio's gehesen. Tijdens een orkaanachtige storm, in het begin van 1967, waren de beschadigingen aan de 'Laissez Faire' zodanig, dat een bezoek aan een scheepswerf noodzakelijk werd. En die scheepswerf bevond zich in Zaandam. Na twee weken van onderhoud ging de 'Laissez Faire' weer terug naar zee. Zowel voor Swinging Radio England als voor Britain Radio was het snel afgelopen. Het geld was op. Radio London was het logische vervolg van de Europese radiocarrière van Chuck Blair. En in de relatief korte tijd was hij redelijk populair geworden. Toen Tony Blackburn Radio London verliet, kwam Chuck Blair voor Tony in de plaats. De kracht voor Chuck Blair (foto) lag alweer in zijn positivisme. Amerikanen zijn over het algemeen wat afstandelijker in hun intermenselijke contacten, terwijl het altijd lijkt of ze juist wat hechter zijn. Ook het cultuurverschil speelde een rol in bijvoorbeeld het mislukken van het Radio England/Britain Radioverhaal. In 1967, toen Radio London moest stoppen, is Chuck nog eenmaal op BBC Radio One gehoord, daarna is iedereen zijn spoor kwijtgeraakt. Chuck Blair overleed na een hartaanval in augustus 1989.'

Hier is ook het Tommy Vance verhaal. Het valt me door de verhalen heen op, dat eigenlijk alle deejays stuk voor stuk allemaal avonturiers waren. Maar ja, anders waren ze wel bij de ABN-AMRO gaan werken! TV on radio! Tommy Vance werkte maar een paar weken voor Big L. Daarvoor had hij een aardige staat van dienst. Het verhaal gaat, dat zijn naamjingle er eerder was dan de deejay Tommy Vance. Richard Hope-Weston, zijn echte naam, begon zijn radiocarrière op zeer jeugdige leeftijd op KOL in Seattle. Tommy Vance woonde ook korte tijd bij zijn vriendin in Canada. Maar toen heette Tommy nog als deejay Rick en West van achteren. In het begin van de jaren zestig van de vorige eeuw accepteerde hij een baan bij het legendarische KHJ in Los Angeles. Daar zou eerst de echte Tommy Vance gaan werken. Een naamjingle werd gemaakt, maar de deejay kwam nooit opdagen. Richard-Hope-Weston kwam wel en besloot,

Tommy Vance, Caroline South, 1967

dat hij dan voortaan maar Tommy Vance ging heten. Al eerder, op zijn 16e, ging hij varen, maar showbusiness zat hem in zijn bloed. Zijn moeder was zangeres en danseres. Het Britse salaris was niet wat Tommy in gedachten had en Tommy verhuisde naar de VS, waar hij tenslotte als deejay aan de slag kon. Vanwege het risico van de Vietnam oorlog zat er niets anders op dan na geruime tijd uit Amerika te vertrekken. Zijn betrekkelijk ruime salaris zakte van 15.000 dollar naar 18 pond en 10 shilling (gaat het verhaal). Met zijn Amerikaanse ervaring en zijn dito accent kon hij in Engeland terecht bij Radio Caroline. Tommy Vance bleef daar een aantal maanden plakken. Vanwege privéproblemen volgde Radio Luxembourg, gevolgd door Radio Caroline. Radio London was de laatste zeezender waar Tommy Vance werkte, voordat op 14 augustus 1967 de anti- zeezenderwet van kracht werd. Door zijn Amerikaanse ervaring klonk Tommy als een Amerikaanse dj. Zijn presentatie was een stuk sneller dan die van zijn Britse collega's. Eerder was Tommy beloofd langer voor Radio London te werken, omdat er bij Big L plannen waren voor een lange golfstation. Big L zou daarvoor naar Frankrijk verhuizen. Dat was ook de reden geweest om bij Big L aan te monsteren. In latere jaren zou Tommy nog bij tal van radiostations werken en stond hij aan de wieg van ondermeer Virgin Radio en was hij bij een aantal satelliet televisiestations actief. Tommy Vance overleed in maart 2005. Hij was slechts 63 jaar oud.'

Maar we zijn er zeker nog niet, Tom, want niet te lang geleden ontmoette ik in Londen tijdens een reünie andermaal de zeer sympathieke Duncan Johnson, die een paar jaar geleden ook op de jaarlijkse Radiodag in Amsterdam aanwezig was.

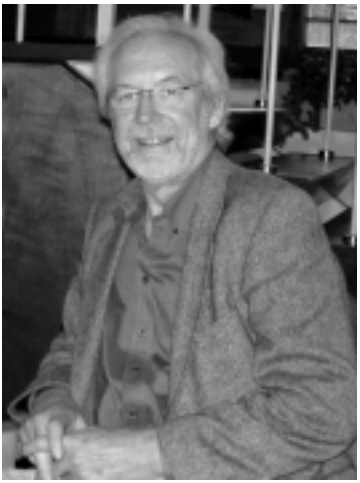

Duncan Johnson, Radiodag 2005
© Martin van der Ven

'Oh zeker, Duncan Johnson de man van: ''Channel sixty-six....the mast with the most''.... ''There's something about an Aqua Velva man''.. Als we dan in gedachten ook nog eens de tune draaien van het TROS-programma van destijds 'Nachtwacht', hebben we zo'n beetje de juiste sfeer te pakken van een Radio London-stationpromo ingesproken door Duncan Johnson. De muziek was: 'Minor Bossa Nova', gespeeld door het orkest van Laurie Johnson. Het lijkt er wel op of Duncan Johnson, op 17 augustus 1938 in Toronto geboren werd om door het leven te gaan als de Big L-stem. Dat niet alleen de luisteraars van Radio London vonden dat Duncan een mooie, diepbruine stem had, maar bijvoorbeeld ook Kenny Everett, die in zijn programma's regelmatig een bewust slechte imitatie van Duncan's stem gaf. Duncan Johnson was er al vroeg bij toen hij in februari 1965 Radio Londons 8e deejay werd. In de begindagen stopten de uitzendingen van Big L 's avonds om 12 uur. Toen de zendtijd tot 2 uur in de nacht werden verlengd, werden de nieuwe uren de vaste Duncan Johnsonuren. Iedereen, die in de jaren '60 luisterde, kent de programmatitel 'London after midnight' nog wel. Daarvoor had Duncan geen vast programma, maar viel hij in voor de andere deejays als ze met verlof waren. Door zijn opvallende stemgeluid werd in die dagen altijd verteld, dat hij uit Canada

Radio Nordsee. V.l.n.r.: Duncan Johnson, Roger Day, Andy Archer en

kwam. Alsof iedereen in Canada zo'n stem had. Maar in Canada begon de radioloopbaan van Duncan Johnson. In de zomer van 1966 nam Duncan Johnson ontslag bij Big L. Hij verbond zich met een radiostation, dat zich zou presenteren als een soort van Britain's Better Music Station. UKGM zou het nieuwe middle-of-the-road-station worden en het zou uitzenden vanaf een van de marineforten in de monding van de Theems, waar ondermeer ook Radio 390 en Radio City hun studio's hadden. Door een conflict met Reginald Calvert, de eigenaar van Radio City, die tijdens een schietpartij om het leven kwam, werd het project door de directie van Radio London, een van de belanghebbenden in UKGM, afgeblazen. Na UKGM deed Duncan Johnson ondermeer werk voor het toenmalige BBC Lightprogram. Tijdens de oefenperiode voor Radio One was Duncan te horen in 'Midday Spin' op

Cover Radio Times met de introductie van Radio 1 (30-9-1967)

donderdag. Toen BBC Radio One op 30 september 1967 officieel van start ging was Duncan Johnson te horen met 'Crack the clue'. De titel geeft al aan, dat het om een radiospel ging. Na korte tijd sneuvelde: 'Crack the clue' en ook Duncan Johnsons contract. Later nam Duncan Johnson zelfs een single op: 'The big architect'. Kenny Everett draaide het liedje op Capital Radio als 'een van 's werelds slechtste platen'. Net zoals Roger Day werkte hij korte tijd in 1970 voor Radio Northsea. Gevolgd door redactioneel werk voor 'Record Mirror', een Engels weekblad voor de platenindustrie. Met Pasen 1976 begon Duncan Johnson te werken voor Invicta Radio in Zuid-Engeland. Inmiddels is Duncan Johnson ruim 70 jaar! Ik vond Duncan Johnson legendarisch. Zijn prachtige stem gaf Big L iets officieels. Het is jammer, dat ook deejays ouder worden.'

Dank, Tom, maar wat me toch nog te binnen schiet is de naam met de dubbele letters onder de deejays van Wonderful Radio London, the Double D'.

Dave Dennis

'Hier het verhaal van een van de radiopersoonlijkheden, die mij en natuurlijk vele anderen heel veel plezier heeft gebracht. Ik heb me destijds steeds afgevraagd, waarom bepaalde deejays Radio London verlieten. Ik ben er nooit achtergekomen, helemaal als het zeer persoonlijke redenen waren, zoals 'the Double D'. Zijn bijnaam deed in me Engeland steeds denken aan de naam van 'n bier of 'n kroeg, die een gelijksoortige naam droeg! Als Dave Dennis zijn programma begon, was dat ook het begin van een echt radiofeest. Ikzelf volgde ieder woord, dat hij uitsprak, want ieder woord was bijzonder. Helemaal, omdat Dave, Neil was z'n werkelijke voornaam, keihard vocht om iedere seconde, dat hij 'on-air' was tot iets bijzonders te maken. Neil Spence begon zijn carrière bij Radio Atlanta. De programma's van Radio Atlanta werden in Londen opgenomen. Het was leuk, dat er in 1964 een tweede Engelstalig radiostation vanaf een schip bij was, maar zo'n station had niet dezelfde opwinding als een station met live programma's. Het schip van Radio Atlanta was de Mi Amigo. Bijna vanaf het begin van het bestaan van Radio Atlanta werd er door Radio Caroline met Radio Atlanta onderhandeld over een samengaan van de twee stations. Binnen enkele weken waren deze besprekingen succesvol. Dave (Neil Spence) verliet Radio Atlanta en na een kort uitstapje naar Radio Invicta kwam hij, al tegen het eind van 1964, bij Radio London terecht. Binnen een paar maanden had Dave Dennis het voor elkaar: zijn programma was het succesvolst van de hele dagprogrammering. Iedereen was verbaasd, want zo'n succes midden op de dag was niet gebruikelijk. ''It's the Double Dee, from 12 to three', riep Dave. Dave Dennis was met zijn programma een echte vechter. Logisch dus, dat als Daves programma werd uitgezonden je aandachtig luisterde. Dat realiseerde je pas later! Dave was een keer naar New York geweest om bij zijn Amerikaanse collega's het vak te leren. Bij

WABC hadden ze Dave verteld, dat zijn VU-meter op de mengtafel, tijdens zijn programma, niet mocht bewegen. Dus, dat hij zich voor 100% moest geven. En dat deed Dave Dennis! Dus goed voor de luisteraar en goed voor de adverteerder! Dave zijn succes lag aan een aantal feiten: zijn spontaniteit, energie, vrolijkheid en zijn vorm van humor. Als zijn programma was afgelopen, vond je dat jammer. Twee jaar lang was Dave Dennis zijn programma op Radio London op hetzelfde tijdstip uitgezonden. Van 12 tot 3. Maar radiomensen zijn net gewone mensen. Hij werd verliefd en om constant twee weken lang van huis te zijn, hielden Dave en waarschijnlijk ook Dave's nieuwe liefde, niet vol. In de muziekbladen stond toen een berichtje, dat Dave Dee had gekozen voor het boerenleven. Maar zijn fans konden toen nog jaren van Dave Dennis ofwel Neil Spence genieten. Van Neil was een kerstsingle verschenen met als titel 'Yes Virginia, there is a Santa Claus'. Uiteraard verscheen deze in de Fab 40 van Radio London. Later keerde Dave Dennis terug in het radiovak. Eerst bij UBN, de United Biscuit Network. Een intern radiostation voor een koekjesfabriek. Jaren later dook Dave op bij Radio Trent, een Independant Local Radiostation, dat toen gerund werd door een voormalige Radio Londonverkoopcollega, Dennis Maitland. Hij keerde later weer terug naar de National School of Broadcasting. Dave Dennis had een hekel aan publiciteit. Ook voor radiofeestjes was je bij Dave Dennis aan het verkeerde adres, want hij kwam gewoon niet opdagen. Dave Dennis overleed in december 2007 op 70-jarige leeftijd.'

Iemand die een vette stempel heeft nagelaten op het strakke format van Radio London is de inmiddels ook al decennia geleden overleden: Tony Windsor. Om hem komen we zeker niet heen als het gaat om de herinneringen aan de programmamakers van Radio London door Tom Mulder.

Music Echo, Top 40 van 5-12-1965

From Radio London

TOP 40

1		BEATLES	We Can Work It Out/Day Tripper
2	6	KEN DODD	The River
3	11	P. J. PROBY	Maria
4	3	FOUR SEASONS	Let's Hang On
5	14	FONTELLA BASS	Rescue Me
6	21	CHRIS ANDREWS	To Whom It Concerns
7	11	CHRISTIAN ST PETERS	You're On My Mind
8	7	CLIFF RICHARD	Wind Me Up
9	1	THE WHO	My Generation
10	25	WALKER BROTHERS	My Ship Is Coming In
11	4	GENE PITNEY	Princess In Rags
12	19	THE HONEYCOMBS	This Year, Next Year
13	22	LEAPY LEE	It's All Happening
14	33	DAVE DEE, DOZY, BEAKY, MICK AND TICH	You Make It Move
15	35	SPENCER DAVIS GROUP	Keep On Running
16	39	SEARCHERS	Take Me For What I'm Worth
17	8	LEN BARRY	1-2-3
18	24	THE KINKS	Till The End Of The Day
19	17	BYRDS	Turn, Turn, Turn
20	7	ROLLING STONES	Get Off My Cloud
21	18	SEEKERS	The Carnival Is Over
22	18	SANDIE SHAW	How Can You Tell?
23	30	McCOYS	Fever
24	—	HOLLIES	If I Needed Someone
25	31	ALMA COGAN	Eight Days A Week
26	—	HERMAN'S HERMITS	A Must To Avoid
27	15	JIM REEVES	Is It Really Over?
28	—	BEACHBOYS	Little Girl I Once Knew
29	—	ROGER MOORE	Where Does Love Go?
30	37	BAND OF ANGELS	Leave It To Me
31	8	BOB DYLAN	Positively 4th Street
32	40	PATTY LA BELLE AND THE BLUEBELLS	All Or Nothing
33	38	MIKE BERRY	It Comes And Goes
34	—	ROGER MILLER	England Swings
35	—	CHEETAHS	Whole Lotta Love
36	—	NINI ROSSO	Starlight Melody
37	—	SUPREMES	I Hear A Symphony
38	—	FORRESTERS	Broken Hearted Clown
39	36	THE ZOMBIES	Is This A Dream?
40	27	VALERIE MITCHELL	I'll Go My Way

'Niemand minder dan Tony Windsor (foto), die mijn aandacht krijgt. Tijdens mijn andere reis naar Londen in 1966, toen ik Philip Birch vroeg of ik op het zendschip mocht kijken, ontmoette ik ook Tony Windsor. Hij kwam in Curzon Street, waar het kantoor van Radio London was gevestigd, net de trap af. Ik was met drie Amsterdamse vrienden - onder wie Atze Veenstra, de andere twee waren de broers Buschman. Op de jongste Buschman had TW, zoals Tony Windsor kortweg werd genoemd, een oogje. Hij riep: "You look like Frankie Vaughn". Raar, dat je dat soort dingen nooit vergeet. 't Is toch dik 40 jaar geleden. Tony zijn stem hoorde ik voor 't eerst op Radio Atlanta. Zo'n stem als die van TW valt natuurlijk altijd op. Zo ook op Radio London, waar Tony bedaarder klonk dan op Radio Atlanta. In vergelijking met de andere deejays klonk TW ook wat formeler. Het had waarschijnlijk te maken met de achtergrond van TW. Hij had tenslotte al enkele jaren radio-ervaring in Australië achter zich. Niet dat zijn carrière zich gelijk als een raket ontwikkelde. Hij had Griekse ouders en op 3-jarige leeftijd verruilde hij Engeland voor Australië. Zijn radioloopbaan begon als verkoper van reclamespots bij radiostation 2SM in Sydney. Daarnaast was hij op hetzelfde station op zondag de omroeper van dienst. In zijn biografie staat dat Tony Withers (zijn echte naam), on-

danks een fantastisch aanbod, Australië verruilde voor Engeland. Dat had waarschijnlijk te maken met de aanbieding die Alan Crawford (ook een Australiër), de baas van Radio Atlanta, hem had gedaan. Maar Atlanta was nog niet begonnen of er werd onderhandeld met Ronan O'Rahilly voor een fusie met Radio Caroline. Die fusie kwam er, maar er was ook een tegenaanbieding van het net beginnende Radio London. Op Big L werd TW de programmaleider. Zijn zeer menselijke manier van presenteren, waarbij hij en voor Radio London en voor zichzelf constant slagzinnen en andere opmerkelijke programma-items gebruikte, zoals 'TW, the man with the music', het befaamde 'Hel-loooo' en zijn tune 'Waltzing Mathilda', (gezongen door de Australiër Frank Ifield) dat in Australië gold als een officieus volkslied. Hij draaide verder verzoekjes voor zieke luisteraars en tijdens zijn 'Coffeebreak' gaf hij telkens aandacht aan een andere speciale artiest. Tony Windsor was een echte broadcaster en binnen de kortste keren werd hij een van de populairste 'announcers'. Vanwege zijn alcoholisme besloot hij in februari 1967 Big L te verlaten. Daarna dook hij toch weer op als programmaleider bij Radio 355, de vervanging van Britain Radio. Later werkte hij nog bij een Londense ziekenomroep. In 1985 overleed Tony Windsor op 64-jarige leeftijd. Zo, Hans, alweer een. Ik vond het best bijzonder om TW te hebben ontmoet. Dat vond ik trouwens ook van de andere 'radiosterren'. Maar zeker bij Tony Windsor. Hij had toch een sterke persoonlijkheid. Dat gold trouwens ook voor Kenny Everett. Het was helemaal super om in 1966 door Londen te struinen. Opvallend was, dat het signaal van Radio London daar betrekkelijk zwak was. Ik logeerde altijd in de buurt van het Victoria Station. Hier in Nederland was het signaal via de '266' zeker sterker te noemen. De test van 277 meter heb ik 's avonds ook nog meegekregen. Was ook een enorme ervaring. Je hoorde toen nauwelijks verschil tussen 266 en 277.'

Kerstkaart Radio London

Helaas heb ik Tony Windsor nooit ontmoet, Tom, maar wel een aantal malen Ed Stewart die ook behoorlijk lang op Radio London werkte.

'Onze volgende radiogast op jouw verzoek is Ed Stewart, van wie ik me zijn begin nog kan herinneren. Ed was geen opvallende persoonlijkheid, maar toch wel een 'zwijgende' ster, die het heel lang heeft uitgehouden. Dit is zijn verhaal: in het midden van de jaren zestig was het, zo leek het, een komen en gaan van Radio London-deejays, maar er was toch regelmatig plaats voor nieuwe namen. Nieuwe namen, die het toch decennia lang hebben volgehouden. Vooral het aannemen van nieuwe deejays was een knap staaltje werk. Zij moesten zich aanpassen aan het zeer strakke format van Radio London. Overtreding van deze programmaregels betekende strenge sancties. Juli 1965 zag de komst weer van een spontane en professionele radiopersoonlijkheid. Zijn naam was Edward Stewart Mainwaring. De Radio London luisteraars waren snel gewend aan zijn radionaam Ed Stewart. Ed had, zoals de meeste Engelsen die extra aandacht gaven aan hun carrière, een buitenlandse of een koloniale ervaring. Ed was in Hong Kong aan het toeren met een band, toen hem daar een baan als sportcommentator bij een radiostation werd aangeboden. Ed verbleef vier jaren in kroonkolonie Hong Kong. Terug in Engeland maakte Ed 'Stewpot' snel carrière bij Radio London. In eerste instantie werd hij tijdelijk invaller, later kreeg hij een vaste baan en werd hij officieel de baas van de deejays. Via een fictief memo, dat hij in zijn programma voorlas en dat hij aan zijn moeder stuurde, vertelde hij trots, dat hij promotie had gemaakt. Hij was nu de baas van

Ed Stewart leidt het kerstkoor op Trafalgar Square

de deejays. Ed's bijnaam was Ed Stewpot. Als hij zijn programma begon, deed hij dat met zijn (denkbeeldige) vriendin Myrtle, die Ed met een uitbundig 'Hello dear' verwelkomde. Ed bleef tot aan de laatste dag in augustus 1967 bij Radio London. Samen met Paul Kaye presenteerde hij het beroemde laatste uur. Na Big L volgde bijna automatisch BBC Radio 1. Ed presenteerde vele decennia 'Junior choice', een verzoekplatenprogramma voor jeugdige luisteraars, dat tegelijkertijd werd uitgezonden op Radio 1 en 2. Later verhuisde Ed naar Mercury Radio in Surrey.'

We hebben dus een groot aantal Britse deejays laten passeren maar ik wil graag er nog één toevoegen en wel Johnny Walker.

'Betreffende jouw vraag over Johnny Walker kan ik stellen dat het station waar hij destijds voor werkte, Radio Caroline, mij goedkoper overkwam dan Radio London. Ik werd trouwens pas echt geconfronteerd met het geluid van Caroline toen Radio London op 14 augustus 1967 voorgoed uit de ether verdween. Daarvoor had ik nooit eerder naar Johnny Walker geluisterd en ik vond hem dan ook geen fantastische deejay vergeleken met de Radio London crew. Later is dat wel bijgesteld, helemaal toen er in zijn programma's diverse populaire items werden ingevoerd. Robbie Dale vond ik in 1967/1968 sterker dan Walker en bovendien is deze ontzettend sympathiek.'

Tom Mulder en Hans Hogendoorn (Radio Noordzee), Radiodag 2007
© Wim van de Water/ www.MediaPages.nl

Als je terugdenkt aan de periode van maart 1971 tot en met augustus 1974 wat is dan je mening inzake het onderscheid over de toenmalig nieuwe Nederlandstalige concurrent Radio Noordzee in vergelijking tot Veronica?

'Tja, allereerst dient natuurlijk wel gesteld te worden dat RNI een veel sterkere zender had dan Radio Veronica. Zondermeer was dat in het voordeel. Daaraan toegevoegd kan worden gesteld dat de RNI programmering veel moderner was. RNI had ook enkele sterke deejays zoals Leo van der Goot. Er waren echter ook veel zwakke broeders. Maar de sterke zender en het gebrachte format maakten een heleboel goed in het voordeel van Radio Noordzee.'

We gaan naar 1973 en daarna: de herinneringen aan een van de Amerikaanse reizen, die Tom Mulder maakte om het radiogebeuren daar te beleven. Ik had hem een aantal geluidsfragmenten toegestuurd, waarop hij reageerde met:

'Bedankt weer voor de leuke 'soundfiles'. Iedere keer van die leuke radiofragmenten met net zulke leuke radioherinneringen. Het station WABC was gewoon magisch te noemen in vergelijking met de andere stations die beluisterd konden worden in New York en omgeving. De eerste keer dat ik WABC hoorde was trouwens 's nachts in Zwaagdijk. (Robin King woonde daar). Ik kon mijn oren niet geloven. Het was typisch een nacht met zeer goede ontvangstcondities. In maart 1973 was ik voor de eerste keer in New York tezamen met Veronica technicus Karel van der Woerd. Ik had de tickets geregeld via John Bosch. Hij werkte voor een Canadees radiostation als opvolger van Ren Groot die naar Nederland vertrok. John leefde met zijn gezin (vrouw en twee dochters) in Toronto. Hij woonde met zijn vrouw eerst in Indonesië. Nadat de verhoudingen tussen Nederland en Indonesië bekoelden, besloot het stel (in het begin van de 50-er jaren, toen ook velen naar Nederland kwamen) naar Canada te gaan. Ze woonden eerst in Winnipeg, maar vonden het daar te koud en verkasten naar Toronto. Maar het was onze directeur Bull Verweij die de rest van de rekeningen betaalde. En de reis duurde drie weken lang. Na ons bezoek aan New York volgden nog Dallas, Los Angeles, San Francisco en Detroit. Bij 'gewoon' aanbellen en vertellen wie we waren ging de deur open en werden we toegelaten in de studio van WABC. Het was Chuck Leonard, enige jaren geleden overleden, die ons toeliet in zijn programma. De volgende middag mochten we nota

bene terugkomen. We waren ook te gast bij WPLJ, het FM station van WABC. Helemaal super was die trip te noemen. Het voelt alsof het weer april 1973 is! In New York, waar ik natuurlijk toen voor de eerste keer kwam, kreeg Karel van der Woerd helaas spijsverteringsproblemen door het tijdverschil. Dus zijn we toen op zoek gegaan naar een ziekenhuis. Na een tijdje vonden we er eentje en daar werd Karel onderzocht. Vervolgens kreeg hij een receptje. En de rekening. Alles moest zo goedkoop mogelijk. Dus een goedkoop hotel, goedkoop eten en drinken, goedkoop vervoer. In Los Angeles gingen we op weg naar Mexico. We namen niet de snelweg, maar de weg, die ons langs de kust voerde. Toen we bijna bij de Mexicaanse grens waren, vroeg Karel of we terug konden gaan, want het was zo ver reizen. Ondanks dat was het hele Amerikaanse avontuur natuurlijk geweldig!'

Het maakt me toch nieuwsgierig hoe dat nu precies ging met de vliegtickets naar Toronto.

'De trip naar de andere kant van de oceaan ontstond, omdat ik Ren Groot, die toen de Nederlandse uurtjes in Toronto deed, leerde kennen. Er was weer eens bezoek bij Radio Veronica en geen van de collega's had zin om daar tijd voor vrij te maken. Dus tenslotte kwamen de bezoekers dan vaak bij mij terecht. Ren keerde terug naar Nederland (ik denk in 1972 - ook het begin van zijn Top Format) en zijn plaats werd ingenomen door John Bosch. Net zoals Ren had John geen enkele radio-ervaring, maar werd gewoon in het diepe gegooid. Bij John ben ik, met succes, gaan bietsen voor gratis tickets naar Toronto. In totaal ben ik misschien wel zes keer gratis naar Toronto gevlogen. In ruil gaf ik John regelmatig mijn nieuwe Nederlandstalige plaatjes. Daarnaast kon ik met John en zijn vrouw wel erg goed opschieten. Ik zou vanuit Toronto naar Miami rijden voor een vakantie, maar het duurde allemaal te lang. Vanwege de afstanden. Toen kocht ik in Washington twee vliegtickets naar Miami en keerde twee weken later terug naar Toronto. Creditcards waren toen nog niet zo algemeen als tegenwoordig. Ik heb toen bij mijn bank in Hilversum wat geld besteld, maar aan het eind van het verblijf in Florida was dat ook op. Ik had, denk ik, nog precies 1 Amerikaans dubbeltje (letterlijk) toen ik weer landde in Toronto. De familie Bosch heeft ons toen in Canada opgevangen en gevoed. De kosten, die ze hadden gemaakt, heb ik later met hen verrekend. Dat was dus de tweede reis in 1976, met mijn toenmalige vrouw. De eerste keer (dus met Karel) gaf de familie Bosch speciaal voor ons een feestje met alleen maar ex-Nederlanders (de meesten miljonairs!). Een van de Nederlanders was de Rolls Roycedealer van Toronto. Het was heel gezellig en ik voelde me in de hemel. Ik kon het allemaal nauwelijks geloven. Toronto had toch wel iets heel bijzonders, want er reden en rijden veel trams. Toen allemaal PCC's.'

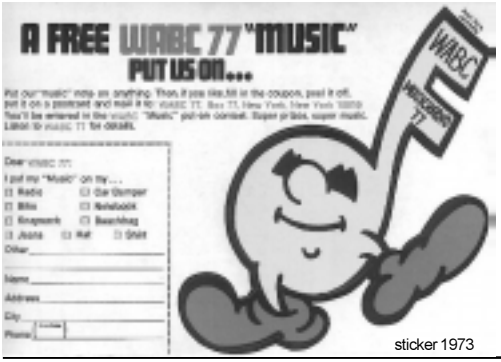

sticker 1973

Karel (foto) en Tom waren in de Verenigde Staten in de periode dat de Norderney, het toenmalige zendschip van Radio Veronica, ter hoogte van Scheveningen op de kust terecht kwam. Op 2 april zorgde een enorme storm ervoor dat ook de toenmalige zendschepen voor de Nederlandse kust in nood kwamen. Niet veel later zouden de uitzendingen van Radio Veronica via de zender van Radio Caroline worden uitgezonden. Dit was ook nodig gezien men in de voorbereidingsperiode zat van een grote demonstratie in Den Haag, tot behoud van de zeezenders. Ik stuurde Tom een prikkelend knisper toe:

'Vandaag heb ik nog eens nagedacht over je Caroline knipsel en je desbetreffende vraag. De zender van Radio Caroline werd natuurlijk in het voorjaar van 1973 gebruikt om de Veronica programma's uit te zenden en op de dag, dat Karel in ik terugkeerden uit de VS, eindigden ook de Veronica programma's via de zender op de Mi Amigo. Als ik zo nog eens het Volkskrant artikel lees, lijkt het of het gebruik van het Carolineschip door de directie van Radio Veronica (nog) niet is betaald. Omdat dit normaal gesproken niet de handelswijze was van Bull Verweij en de zijnen, zat ik me af te vragen of er iets anders aan de hand was. Het is, denk ik, te lang geleden om het een en ander misschien te achterhalen. Het kan zijn, dat Radio Caroline plotseling, na het vertrek van Veronica van het Carolineschip de MV Mi Amigo, een echte concurrent werd van Radio Veronica. Daar staat me wel wat van bij.'

Vervolgens stuurde ik Tom een herinnering toe, een briefje dat hij destijds vanuit Amerika naar zijn collega's in Hilversum stuurde en dat dankzij Juul Geleick al die jaren bewaard bleef: 'Tsjonge, tsjonge. Wat een onvoorstelbare verrassing! Een van mijn eigen briefjes uit

april 1973. Ik wil niet zeggen, dat ik er emotioneel van word, maar dit is wel een van de mooiste herinneringen, die ik zelf nota bene na 35 jaar terugzie! Natuurlijk was het hele gebeuren rond de stranding van de Norderney absoluut waanzinnig, terwijl wij op een afstand van ongeveer 4000 kilometer vrolijk stonden toe te kijken. Aan de andere kant was de reis door de VS natuurlijk net zo sensationeel. Alleen niet zo verdrietig als de stranding van het schip. Heb ik je wel eens verteld, dat we in New York nog op een fantastisch platenfeest terechtkwamen? Het vond plaats in het zeer chique Plaza Hotel. Ik was destijds thuis al door Cor Aaftink van platenmaatschappij Negram uitgenodigd voor dat Alice Cooper feest, omdat ik ' School's out ' mijn hittip had gemaakt. Het werd nog een grote hit ook. Maar omdat ik al in Amerika verbleef, werd Lex uitgenodigd, die mijn plaats innam. Het feest was echt spectaculair. De hele New Yorkse platenindustrie was er. Honderden genodigden en wij, simpele Nederlanders, keken onze ogen uit! Natuurlijk volop eten en drinken en allemaal spectaculaire beelden van ijs! Wel wil ik nog even terugkomen op datgene in Nederland op dat moment aan de hand was. Gelukkig werd het Veronica schip vlotgetrokken en tegelijkertijd konden wij door naar Dallas. Ik geneerde mij nog voor onze eenvoudige kleding, terwijl ieder ander er natuurlijk Amerikaans feestelijk uitzag. Heb ik je verteld, dat ik in Toronto, voordat ik doorreisde naar New York een interview deed op CHIN, waar op FM een kennis van mij zijn programma's voor Nederlanders deed? Op AM, de normale Engelse service, was er een interviewprogramma waaraan ik ook meedeed. Andere gasten waren de ouders van Neil Young!'

De brief die Tom Mulder stuurde vanuit Amerika naar zijn Veronicacollega's

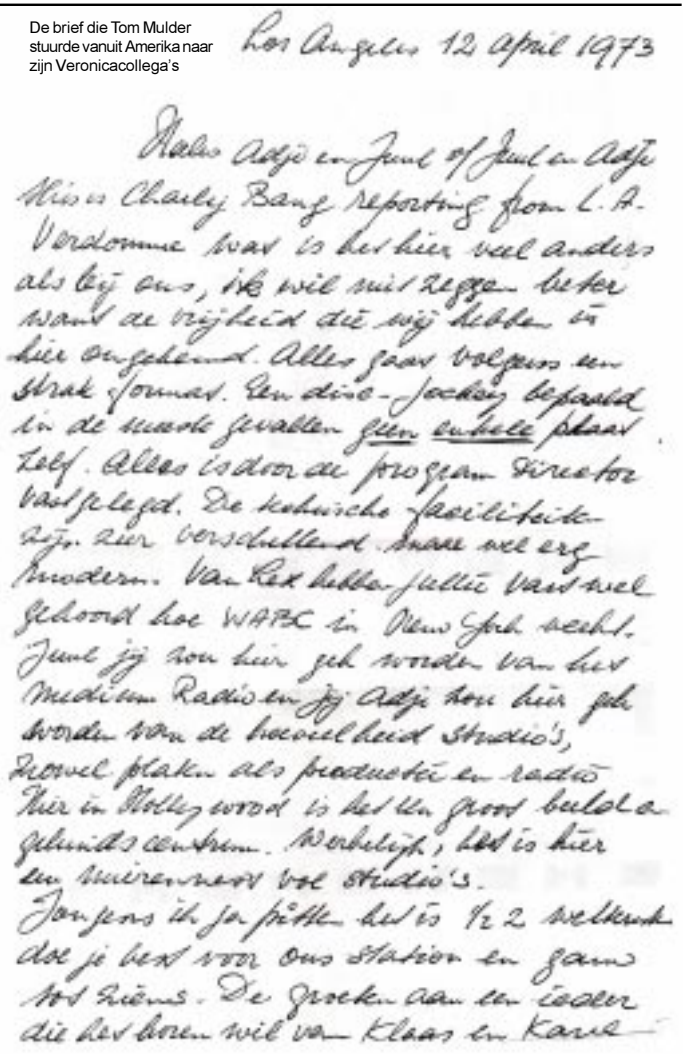
Los Angeles 12 april 1973

Hallo Adje en Jenk of Jenk en Adje
Hier is Charly Bang reporting from L.A.
Verdomme wat is het hier veel anders
als bij ons, ik wil niet zeggen beter
want de vrijheid die wij hebben is
hier ongekend. Alles gaat volgens een
strak format. Een disc-jockey bepaald
in de meeste gevallen geen enkele plaat
zelf. Alles is door de program director
vastgelegd. De technische faciliteiten
zijn zeer verschillend maar wel erg
modern. Van Rex hebben jullie vast wel
gehoord hoe WABC in New York werkt.
Jenk jij zou hier gek worden van het
medium Radio en jij Adje zou hier gek
worden van de hoeveelheid studio's,
zowel platen als producties en radio
Hier in Hollywood is het een groot bedrijf
geluids centrum. Werkelijk, het is hier
een miniwereld vol studio's.
Jongens ik ga pitten het is 1/2 2 wekker
doe je best voor ons station en gaan
het zieens. De groeten aan ieder
die het horen wil van Klaas en Karel

Toch interessant om in een programma te zitten met de ouders van Neil Young terwijl dezelfde Young bekender en bekender werd in Europa. Heeft Tom toen ook een jinglestudio bezocht tijdens die eerste trip naar de Verenigde Staten?

'Ik herinner me direct een naam: Bill Drake. Ik heb hem eenmaal ontmoet, ik denk tijdens die eerste fameuze Amerika reis. Hij werkte toen in een piepklein kantoortje in Los Angeles. Hij maakte destijds weinig indruk op me omdat we toen nog te weinig van jingleproducties wisten. Ik ging 's avonds op zoek naar een radiostation, waar Wolfman Jack aan het uitzenden was. In die week werden we ook nog uitgenodigd voor de filmpremière van American Graffity, waar Wolfman Jack ook bij betrokken was. We bezochten verder enkele andere stations waaronder 93 KHJ, wat toen de nummer 1 in Los Angeles was. Volgens mij zaten ze aan de Sunset Boulevard. Een paar jaar later was ik er opnieuw; toen stond aan dezelfde Sunset Boulevard Gary Owens live uit te zenden. Die reizen naar Californië hebben diepe indruk op me gemaakt. Tijdens dat eerste bezoek kwamen we ook terecht bij een station zonder zender in het gebouw. De zender stond op een eiland 26 mijl voor de kust. De dienstdoende deejay zat

Tom Mulder bij Radio Veronica in 1971 © Stichting Norderney (met dank aan Juul Geleick)

daar dus alleen in het gebouw! Behalve dan, dat hij voldoende drugs bij zich had. Hij nodigde ons 's avonds uit voor een optreden in een nachtclub, waar zijn vrouw zong.'

Bovenstaande en volgende herinneringen kwamen tot stand tijdens uitwisselingen van e-mails, die voornamelijk in de avonduren werden verstuurd. Tom en ik, zo blijkt, zijn geen televisie lovers. Ik vroeg Tom eens meer te vertellen over deejays als Robert W Morgan, Dick Biondi, de eerste Amerikaanse topdeejays die ik ontdekte via de zogenaamde Cruisin' serie die ik vanaf1970 importeerde via de zaak Boudisque in Amsterdam.

'Hierbij de beide deejay-verhalen. Ze vertellen de verhalen van twee van de beroemdste Amerikaanse deejays. Ik heb je eerder een overzichtje gestuurd van mensen, die ik ontmoet heb. Dit lijstje is nog niet kompleet. De antwoorden op jouw vraag om wat meer te vertellen over Robert W.Morgan en Dick Biondi zijn eigenlijk simpel. En wel omdat beide heren, zoals de meeste 'broadcasters', bijzonder sympathiek en coöperatief zijn. Want dat is tenslotte hun vak. Robert W.Morgan kwam ik tegen in de studio van K-EARTH in Los Angeles. In LA was weer de jaarlijkse, wereldwijde, maar toch erg Amerikaanse meerdaagse radiobeurs van de NAB (National Association for Broadcasters). Een plek waar jaarlijks radiomensen uit de gehele wereld elkaar kunnen ontmoeten. Een van de mensen, die in de planning stonden, was Robert W. Morgan. De legendarische, zeer geestige en zeer professionele radiopersonality uit Los Angeles. Robert W. sprak al jaren tot mijn verbeelding. Waarschijnlijk door zijn persoonlijkheid, zijn gevoel voor humor, zijn stem en zijn professionaliteit. Hele generaties zijn opgegroeid met Robert W. Morgan. Als je Robert W. hoorde, bleef hij altijd dezelfde, geestige en strakke air-personality. Als je hem ontmoette, was hij de zeer ontspannen en humoristische air-host. Bovendien was hij een persoon bij wie je je altijd thuis voelde en die altijd lol in zijn leven leek te hebben. Jaar in, jaar uit. Of hij nu om 4 uur 's ochtends was opgestaan of 5 uur 's middags, hij bleef dezelfde aardige man. Robert W. Morgan, die altijd lol in zijn leven had en die een persoonlijke vriend van je was. Als hij een luisteraar aan de telefoon had, klonk ook dat als een persoonlijk gesprek. Bij Robert W. was het zonde als je de radio moest afzetten, omdat je weg moest. Want dan moest je wel van een vriend afscheid nemen. Er zijn talrijke verhalen uit zijn carrière, die je onmiddellijk aan het lachen maken. In Los Angeles was hij een echte radioster, die zijn programma maakte met hulp van vijf assistenten. Heel Los Angeles was in paniek toen Robert W. de luisteraars meedeelde, dat hij longkanker had. Die hij had gekregen omdat hij rookte. Toen Robert W. Morgan enkele jaren geleden overleed was Los Angeles en een groot deel van de radiowereld in diepe rouw.

Robert W Morgan, promotiemateriaal voor adverteerders, 1965

Dick Biondi is een Amerikaanse, legendarische, decennialang zeer populaire deejay. Door zijn bescheiden persoonlijkheid staat hij altijd open voor een gesprek. Of je nu een luisteraar bent, een collega, zijn directeur of de Amerikaanse president. Toen wij bij Radio 10 Gold een keer onze programma's maakten in het Disneypark in Orlando waren er ook talrijke collega's, van wie sommige zeer beroemd, van over de hele wereld. Dick Biondi was er een van. Hij stond met verbazing naar de programma's van Radio 10 Gold te kijken. Want zoveel professionalisme en plezier had hij zelden meegemaakt. In Amerika is alles tot in de puntjes geregeld, maar de enorme hoeveelheid lol maak je in Amerika zelden mee. In Nederland was juist alles niet geregeld. Hier konden de meeste deejays doen en laten wat ze wilden. De ontwikkeling van de Amerikaanse radio heeft ervoor gezorgd, dat de gezapige big band muziek, die maar een paar uur per etmaal werd gehoord, werd vervangen door in veel gevallen het top 40-format, waarbij 24 uur per etmaal maar een klein aantal van de populairste hits van het moment werden gedraaid. Hetzelfde gold eigenlijk ook voor de deejays. Zij waren eerst gewoon 'announcer'. Van omroepers werden het zeer populaire deejays. Veel van die deejays, die in deze periode populair werden, bleven dat ook jarenlang. Het is bijna raar om te vertellen, maar hoe extremer hun persoonlijkheid, hoe groter hun succes. Dick Biondi is zo'n voorbeeld. Hij begon in de jaren vijftg van de vorige eeuw en heeft het al die jaren volgehouden. Daarnaast hielden en houden deze deejays van hun publiek en het publiek van de deejays.'

Dank andermaal voor de prachtige beschrijvingen van Robert W Morgan en Dick Biondi. Het zijn warempel beiden juweeltjes uit de Amerikaanse radiohistorie en ik bemerk dat je er met enorme vreugde erover bericht, gelijk aan mezelf. Iedere avond is het weer een feest om op de een of andere manier een stukje van de zo grote radiohistorie voor anderen te ontginnen.

'Dank voor je antwoord op mijn verhaaltjes en voor je klaarblijkelijke hoeveelheid enthousiasme voor je 'werk'. Met dat laatste kan ik helemaal met je meevoelen. Zoals je trouwens merkt aan onze correspondentie is dit voornamelijk tijdens de avonduren tijdens de zogenaamde primetime op de Nederlandse televisie. Televisie kan me werkelijk gestolen worden. Ik kijk hooguit naar het Journaal en eventueel naar het programma van Pauw en Witteman. Alleen als ergens 'de wereld vergaat', blijf ik iets langer hangen. Over mijn herinneringen aan en kennismaking met de Canadese radiocultuur wil ik nog wel iets meer kwijt. Ik wist dat het in Amerika weer anders was dan in Canada, maar toch. Toen wij met de KLM-DC-8 waren geland in Toronto kon ik met het beluisteren van radiostations echt niet wachten tot we uit het vliegtuig waren. Dus in het vliegtuig zat ik al uitgebreid naar de radio te luisteren. Ik ging ter plekke al helemaal uit mijn dak. Ik denk, dat mijn bloeddruk al aardig was gestegen. Deze ervaring heeft zich toen drie weken lang herhaald. Je kunt je voorstellen, dat ik in het radiowalhalla terecht was gekomen. Dat gevoel heeft zich trouwens iedere keer en al die jaren dat ik in de VS was herhaald!'

Vervolgens stelde ik aan Tom de vraag of er ook daadwerkelijk verschil was tussen de Amerikaanse en de Canadese radio.

'Wat voor mij bij voorbaat al een enorm verschil maakte, zonder dat ik 'live' de Amerikanen had beluisterd, was het verschil in cultuur. De Canadezen waren toch wat beheerster in hun uitingen, niet opzettelijk, maar het was het verschil in cultuur en het onderscheid tussen de twee daar gevoerde talen. Daarnaast was het aantal radiostations in New York veel groter dan het aantal Canadese stations in Toronto. Het leek of de Amerikanen allemaal en met veel plezier aan het swingen waren, terwijl het leek of de Canadezen iets meer ingetogen waren en het aantal swingende stations kleiner was en de Canadezen zich een beetje inhielden. Dan had je natuurlijk te maken met de Canadese airplay afspraken. De Canadese stations waren verplicht een flink percentage Canadese muziek te draaien. Dus de sound was, uiteraard, veel Canadeser dan de Amerikaanse. De Amerikaanse muziek was dus ook bekender. Tijdens een van mijn latere trips ben ik eens gevlogen van Toronto naar Edmonton. In Edmonton heb ik toen een auto gehuurd en ben toen via Kamloops en door de Rocky Mountains naar Vancouver gereden. Die trip was natuurlijk formidabel en qua natuur, rust, het weer, de omgeving helemaal fantastisch. Toch zat ik in de auto te proberen Amerikaanse stations te ontvangen, wat ook lukte. Het

Tom Mulder, 1999

verschil tussen de Canadese en de Amerikaanse radio was zo groot, dat het soms wel leek of de Canadezen Engelsen waren. Ik moet er wel nog even aan toevoegen dat er delen waren in de Rocky Mountains, dat de radio 'dood' was. Als ik stations hoorde, waren het de bekende, die wij kenden door de naam en de jingles. Naarmate ik weer dichter bij de kust kwam en dichter bij de VS nam het aantal Amerikaanse stations weer toe. Tijdens mijn korte bezoek aan Edmonton kreeg ik wel weer hartkloppingen. Want wie hoorde ik uitzenden? Lorne King! Deze trip was waarschijnlijk in 1977, dus tien jaar na het 'overlijden' van Radio London. Als ik wat meer tijd had gepland in Edmonton zou ik Lorne misschien hebben opgezocht. In latere jaren ben ik weer eens teruggeweest in Vancouver, rond 1984, toen was er niet zo veel veranderd. De eerste keer trof ik ook nog in het hotel een van oorsprong Nederlandse serveerster aan met een sterk Rotterdams accent, maar wel met een Canadese tongval. Zij was in Vancouver terecht gekomen toen zij als klein meisje was geëmigreerd. Ik had toen het idee, dat er heel veel Nederlanders waren in Vancouver en omgeving. In hetzelfde gebied had ik toen een tante wonen, inmiddels is zij teruggekeerd naar Amsterdam. Van Vancouver ben ik toen doorgevlogen naar Hawaï!'

Kijk, je noemt de naam Lorne King (foto). Die hadden we zeker vergeten bij onze herinneringen aan Radio London. Lorne werd geboren op 1 februari 1943 in Alberta. Dus een Canadees. Zijn eerste ervaring binnen de radio-industrie deed hij op bij het station CSKA in het plaatsje Lloydminster in Alberta. Daarna werkte hij een tijdje van het televisiestation van dezelfde onderneming, waar hij ondermeer presentator was van live programma's op locatie. Na een periode gewerkt te hebben bij CKRD in Red Deer, eveneens in Alberta, besloot Lorne King de wereld verder te gaan ontdekken en reisde hij naar Noord-Afrika en Europa. Het was tegen het einde van 1966 dat hij in Engeland aankwam. Als exacte datum van zijn eerste stappen op het zendschip de Galaxy van Radio London is de 7e februari 1967 de geschiedenis ingegaan. De volgende avond presenteerde hij zijn eerste programma, waarbij hij Mark Roman – die op verlof aan land was – verving. Vier maanden in totaal bleef Lorne voor Radio London werken en ik moet zeggen dat ikzelf een aantal programma's destijds van hem heb opgenomen die nog steeds aanwezig zijn in mijn archief. In mei 1967 vertrok hij weer naar zijn vaderland. In Edmonton kreeg hij weer radiowerk en zou in deze plaats, ondermeer bij CJCA, dertig jaar blijven werken, totdat hij met pensioen ging.

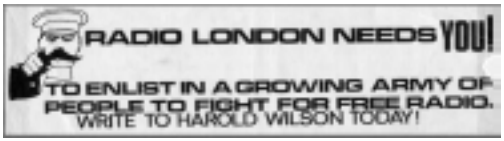

'Mooi, compleet Lorne King-verhaal van je, Hans! Ik wil het, nadat ik al eerder het verschil tussen Canadese en Amerikaanse radio aanhaalde, ook nog even hebben over een ander door mij geconstateerd verschil in radio maken. Het verschil tussen de 'mainland', ofwel het merendeel van de Amerikaanse staten en Hawaï is radiomatig gezien niet zo heel erg groot. Als inwoners er Amerikaans praten, hoor je niet waar ze echt vandaan komen. Ik kwam, toen ik er op bezoek was, een leuk gouwe ouwe-station tegen, waar ik toen, in 1976, ben blijven plakken. Ik ben een paar keer teruggeweest op Hawaï en de meeste stations waren toen al weer vervangen door andere. Dus, nogmaals, radiomatig is Hawaï niet zo anders dan 'de mainland'. Radio op Hawaï is net zo snel, professioneel en als je je ogen dichtdoet, merk je niet eens, dat je op Hawaï bent. Alleen het dagelijks leven is rustiger en zonniger en overal zie je ananas! Er zijn vele Hawaï-eilanden. In 1988 was ik een keer op Maui na in Hawaï overgestapt te zijn. Diezelfde dagen was daar het ongeluk met de Boeing 737, waar een deel van het dak eraf vloog. Inclusief de stewardess. Maar het vliegtuig is toch geland. Van 7 naar 0 mijlen. Knap, dus!'

Je hebt nogal wat van Amerika gezien, Tom, en automatisch heb ik er wat oude opnamen bijgepakt om de avond nog aangenamer te maken bij de uitwisseling van onze herinneringen aan de Amerikaanse radio. Zondermeer is deze vorm van radio van grote invloed geweest voor onze eigen ontwikkeling. Ook pakte ik vanavond een paar verhalen van mezelf terug, waarbij ondermeer het verhaal dat ik schreef in de avond na het plotselinge overlijden van Wolfman Jack in de jaren negentig. Daarbij kwam ook de herinnering omhoog dat jij hem een keer uitgebreid hebt geïnterviewd.

'Hierbij het verhaal van Wolfman Jack. Zoals je begrijpt, vond ik het interview, dat ik met hem had wel bijzonder. Helemaal omdat ik in 1973 plotseling met de première van 'zijn' film in Hollywood werd geconfronteerd. Ik zag toen een beetje tegen dat interview op, maar achteraf viel het allemaal mee. Hij was zelfs best sympathiek. En toch typisch een Amerikaan. In 1973 werd ik voor het eerst geconfronteerd met de rauwe stem van Bob Smith of voluit Robert Weston Smith. Bij ons allen bekend als Wolfman Jack. Hier in Nederland hadden wij in 1973 nog nooit echt van de Wolfman gehoord. De single van de Guess Who 'Clap for the Wolfman' verscheen pas in 1974. Hij werd dus bekend onder zijn deejaynaam Wolfman Jack. Hij was maar 57

jaar toen hij op 1 juli 1995 overleed. De Wolfman (foto) werd geboren in New York en had zijn invloeden van de legendarische Alan Freed. Freed was een topper in de Amerikaanse radiowereld maar belandde tenslotte in de gevangenis omdat hij geld had aangenomen voor het draaien van platen. Dus toen ik de kans kreeg om de Wolfman te interviewen, liet ik die niet voorbijgaan. Iedereen, die zijn film 'American Graffity' had gezien, was natuurlijk al een beetje op de hoogte van de persoonlijkheid van Bob Smith. Vooral zijn stem maakte hem erg herkenbaar. Die stem gecombineerd met zijn karakter zorgde voor de populariteit van Wolfman Jack. Het verschil tussen Amerikaanse radiomannen, die hun vak 'deejay' in velerlei vormen uitoefenen, en het magere aanbod van hun Nederlandse collega's was echt hemelsbreed. Dat heeft vanzelfsprekend te maken met de enorme omvang van de VS, waar vele soorten dj-talenten zich konden ontplooien door het commerciële karakter van de Amerikaanse radio en dat is dus niet te vergelijken met het piepkleine Nederland. Toen ik in 1969 bij Radio Veronica werd aangenomen, werd daar gezegd, dat er in Nederland geen talent aanwezig was! Want Radio Veronica kon niemand vinden. Nu is door de grote aantallen radiostations gebleken, dat dat wel een klein beetje meevalt. Nadat ik onder de indruk van het talent van de Wolfman in 1973 in de auto in Los Angeles werd geconfronteerd met het zijn programma, besloot ik hem bij het radiostation op te zoeken. Ik realiseerde me niet dat het programma in eerste instantie werd uitgezonden vanuit een studio in Shreveport in de staat Louisiana en door een klein station in LA werd overgenomen. Maar een paar jaar eerder, in de jaren'60, kwam het programma van Wolfman Jack met maar liefst 250 kilowatt via radiostation XWERF-AM in Mexico de Amerikaanse luisteraars tegemoet. Vlakbij Del Rio, net over de Texaanse/Mexicaanse grens. Daardoor was de Wolfman in een groot deel van de VS te ontvangen en was hij door zijn opvallende stijl in bijna heel de VS populair. In 'American Graffity' werd de sfeer van toen goed weergegeven. De regel in de VS was en is, dat middengolfstations maximaal 50 kilowatt mogen gebruiken. Bovendien was het wettelijk geregeld dat een klein aantal frequenties storingvrij moest kunnen worden ontvangen. Later, in de tijd dat Ronald Reagan president was, is deze regel komen te vervallen. Dus de 'clear channels' van toen bestaan niet meer. Later in 1973 accepteerde Wolfman een aanbod van WNBC in New York. Het programma werd rechtstreeks tegenover het programma van de legendarische Cousin Brucie op WABC uitgezonden. Een aantal jaren terug riep deze tegen mij: 'Ik begrijp niet, dat je met dit werk zoveel geld kunt verdienen'. Ook andere artiesten werden door de Wolfman geïnspireerd, zoals Todd Rundgren, The Stampeders, Leon Russell en Mick Jagger. Toen de Wolfman op 1 juli 1995 van een uitputtende tournee thuiskwam, zakte hij bij de voordeur in elkaar en kwam veel te vroeg te overlijden. Opmerkelijk was dat op de avond voor zijn overlijden groots het boek over zijn leven was verschenen.'

Inderdaad een triest einde aan een mooi radioleven voor Wolfman Jack. Ik herinner me dat we het ook wel eens over Gary Owens hebben gehad, een deejay waarvan gelukkig ook het nodige aan historisch materiaal bewaard is gebleven.

'Hier mijn verhaal van Gary Owens. Inderdaad ook een radiolegende. Door de oppervlakte van de VS is dat land op geen enkele manier te vergelijken met Nederland. In de Verenigde Staten zijn meer dan 10.000 radiostations aan het uitzenden. Toen ik destijds pas met dit werk begon, luisterde ik 's nachts veel naar de stations, die af en toe ook hier doorkwamen. Uiteraard was dit afhankelijk van de condities. Er was een station in Canada, dat hoorde ik iedere week als ik van Nachtwacht naar huis reed. Dus gewoon via de autoradio. Zelfs was het mogelijk in de zomers! Een aantal jaren geleden stond ik op een feestelijke receptie ter gelegenheid van de radiobeurs georganiseerd door de NAB in een groot hotel in Los Angeles. Naast mij stond niemand minder dan Gary Owens, een van de grootheden van de Amerikaanse radio-industrie. Een paar jaar eerder had ik hem ook al eens ontmoet. Gary stond toen op het trottoir van radiostation KMPC op Sunset Boulevard in Los Angeles en was bezig aan zijn programma. Inclusief microfoon en koptelefoon. Gary Altman, de echte naam van Gary Owens, werd geboren op 10 mei 1936 in Mitchell, South Dakota. Gary is een veelzijdige stemacteur. Het lijkt altijd of Gary zichzelf nooit helemaal serieus neemt. Hij heeft een prachtige stem en zijn radiocarrière begon, toen hij nog maar een teenager was. Hij werkte in New Orleans, St.Louis, Denver, Houston, Oakland, San Antonio en Dallas. In 1961 kwam het grote werk hem tegemoet toen hij de belangrijke

ochtendman werd in Los Angeles bij het bovengenoemde KMPC, waar hij liefst twintig jaar werkte. Door de grote oppervlakte van de Verenigde Staten werden zijn programma's over het hele land uitgezonden. Naast zijn radiowerk werkte Gary ook veel voor de televisie. Daarnaast hoorde je Gary zijn stem in veel tekenfilms. Hij is daardoor in heel de Verenigde Staten te beluisteren. In 1994 werd Gary Owens toegelaten tot de Radio Hall of Fame, waar talrijke Amerikanen werden toegelaten, die hebben geholpen de radio-industrie volwassen te maken. Sinds enkele jaren is Gary Owens ook in Nederland te horen via internet. Je hoort hem hier regelmatig in een programmaservice, die voor een deel of helemaal kan worden overgenomen door andere radiostations. Die service heet 'The Music of Your Life' en wordt door 200 stations overgenomen. De service is deels eigendom van een Rotterdammer! Deze Rotterdammer heeft mij destijds geholpen toen wij met Radio 10 Gold vanuit New York vanuit het Empire State Building uitzonden.'

Harry Harrison (l) en Ron Lundy

Inderdaad, het format 'Music of Your Life', er was een tijdje sprake van dat dit format in de jaren tachtig ook vanaf zee zou worden gebruikt via een van de projecten die destijds niet zijn doorgegaan. Een uitgebreid perspakket werd me toen toegestuurd, inclusief een aantal demo's om te horen hoe het format klonk. In het rijtje waar Gary Owens in thuis hoort zijn er nog een tweetal namen die ik graag aanhaal voor bespreking door jou. Wat te denken van Harry Harrison en Roy Lundy?

'Inderaad, die mogen we niet vergeten: HAaRRYy HARRISOooonn!!!!!..... Double U..Cee..Bee Esss. Zijn naamjingle zing ik nog altijd met gemak mee. Alleen die naamjingle zorgt in ieder geval al voor heel veel vrolijkheid en veel energie. Harry Harrison was liefst 44 jaar lang een zeer populaire New Yorkse radiopersoonlijkheid. Tel de jaren in Chicago daarbij op en je overschrijdt met gemak een halve eeuw. Zijn erg succesvolle radioloopbaan begon toen hij 23 jaar jong was. Hij kon in 1953 bij WBEZ in Chicago terecht, gevolgd door WCFL in dezelfde stad. Vervolgens werkte hij bij WPEO in Peoria, Illinois. In 1959 verhuisde hij andermaal en wel naar New York naar het legendarische 'Good guys' WMCA. In 1968 ging Harry's roem verder bij WABC. Dat station beheerste in principe alle radio-ontvangers in New York met liefst 17 minuten aan reclame per uur! WCBS-FM volgde als zijn werkgever in 1979. Maar zijn grootste succes begon bij WABC. In de meeste staten was dit legendarische station te ontvangen. Zeker 's avonds. WCBS-FM werd een WABC van de jaren '80, '90, maar dan op FM. Nog steeds met dezelfde hits als WABC, maar dan als gouwe ouwe of 'oldies'. Nog steeds veel van dezelfde jingles als WABC, behalve dat de logo's waren aangepast en het WCBS-FM-jingles waren geworden. De WABC-collega's Ron Lundy en Dan Ingram gingen vooruit naar WCBS of volgden Harry Harrison naar WCBS.(Double Ue, Ce, Bee, Sss....Ff.... Mmmmm). De kracht van radio is herkenning. Dat geldt niet alleen voor de muziek, maar ook voor de mensen, die het presenteerden. Als je in de jaren '80 naar WCBS-FM luisterde, was het of je 10 jaar eerder naar WABC luisterde. De hits waren hetzelfde en de stemmen waren (meestal) hetzelfde. En je luisterde vervolgens via de FM dus ook nog naar een betere ontvangstkwaliteit! Als je misschien 's ochtends op een humeurige manier wakker werd, hoefde

Gary Owens (l) en Geoff Edwards (r)

Hans Knot en Tom Mulder in 1988

je alleen maar Harry Harrison 'the morning mayor' aan te zetten. Wat het luisteren ook prettig maakte, waren de verschillende marketingpromoties. Ze waren mooi geïntegreerd in de programma's zonder dat ze irriteerden. Ze gaven je gewoon een heel prettig en amusant gevoel. Daarnaast waren de speciale Harry Harrison items erg herkenbaar, erg menselijk en soms bijna emotioneel. Harry sprak: 'Iedere nieuwe dag moet worden geopend als een waardevol cadeau' en 'Harry Harrison wenst je het beste, omdat dat iets is, wat je verdient'. Op 19 maart 2003 deed Harry voor het laatst zijn programma op WCBS-FM. 'Ik stop niet met werken....., ' zei Harry toen zijn laatste programma in het Museum of Television and Radio werd uitgezonden. Later in 2004 keerde Harry weer terug, maar alleen op zaterdagen. In die tijd overleed ook zijn vrouw "pretty" Patti. Tegenwoordig kom je Harry Harrison veel buiten tegen in Bergen County. Dit is in de buurt van New York. Samen met z'n 5 honden. Als je je ogen dichtdoet, lijkt het bovenstaande verhaal op een Amerikaanse film. Harry Harrison leefde en leeft een prachtig leven. Hij zorgde ervoor dat miljoenen,als ze naar Harry Harrison luisterden,ook een prettig leven hadden. Harry stuurde mij nog een gesproken felicitatie tijdens mijn 35-jarig jubileum. Een super deejay en een zeer aardige persoonlijkheid. De felicitatie stuurde hij trouwens destijds op initiatief van toenmalig collega Peter Rijsenbrij.

Ron Lundy is de volgende Amerikaanse radiosuperster.. Het was, vond ik, een dagelijks genoegen om naar hem, waar mogelijk, te luisteren. Zoveel vrolijkheid, een enorme 'power' en dat iedere dag weer opnieuw. De praatmomenten op zowel WABC als WCBS waren erg kort, maar alles bij elkaar gaf het toch veel energie en veel muziek. 'Hello..luv'....This is Ron Lundy from the Greatest city in the World'. Dat waren de woorden waarmee Ron Lundy altijd zijn programma begon, zowel op WABC als op WCBS. Woorden, die overliepen van enthousiasme en vrolijkheid. En ze waren echt gemeend. WABC, en in mindere mate WCBS-FM, waren voor mij echt de allerbeste radiostations van de hele wereld. Nu, vele jaren na het verdwijnen van WABC als muziekstation wordt er nog dagelijks over WABC gepraat alsof het een zeer populair familielid was. Op Internet zijn tientallen pagina's gewijd aan WABC. Het is ook niet verwonderlijk, dat er over de hele Verenigde Staten kopieën van WABC en haar deejays verschenen. Daardoor gingen deze radiopersoonlijkheden automatisch met dat onvoorstelbare succes mee. Door Rons lange staat van dienst was het ook de begroeting van een vriend. Deze Amerikaanse radio personalities, zoals Ron Lundy, kregen niet hun baan omdat ze een mooie stem hadden, omdat ze intelligent waren of veel verstand hadden van popmuziek. Nee, ze kregen hun baan omdat ze van die uiterst krachtige radiopersoonlijkheden waren. Wat ook zeer opvallend was bij WABC was de galm op het microfoonkanaal, waardoor WABC altijd onmiddellijk herkenbaar was. Dit leek wel voor altijd de enige succesformule van de popradio. WABC was een uitvinding. Bij Ron Lundy kun je rustig zeggen, dat hij lachend zijn radioprogramma presenteerde. Als je Ron hoorde, gingen je mondhoeken automatisch omhoog staan. Ron Lundy begon met werken bij WHMM In Memphis, Tennessee in de discotheek. Daarna volgden WDDT in Greenville, Mississippi, WLCS in Baton Rouge, Louisiana en WIL in St. Louis. Maar in 1965 volgde de grote stap naar WABC. Ook Ron Lundy hielp daar mee aan het grote succes. Ron bleef bij WABC tot 1982 toen het station van format veranderde. Er werd vanaf toen alleen nog maar gesproken op WABC. In februari 1984 zat Ron Lundy

weer samen met Harry Harrison, toen de directie van WCBS-FM Ron een contract aanbood. Ron Lundy bleef bij WCBS-FM tot aan zijn pensioen in 1997. Hij had 32 jaar lang het Amerikaanse volk vermaakt. In het liedje 'We built this city' door de formatie Starship, dat in 1985 werd uitgebracht, is Ron Lundy ook te horen! In 1997 werd Ron Lundy's programma onderscheiden met de 'Bronze World Medal' tijdens de uitreiking van de 'New York Festivals Radio Programming Awards' in de categorie 'de beste lokale radiopersoonlijkheid'. Op 10 juni 2006 werd Ron onderscheiden met een plaats in de St. Louis Radio Hall of Fame. In de film 'Midnight Cowboy' is Ron Lundy te horen als Joe Buck die in New York arriveert. Samen met zijn vrouw Shirley woont Ron Lundy tegenwoordig in Bruce/Oxfort in de staat Mississippi. Ron Lundy presenteerde met een hoog tempo, was grappig, charismatisch en altijd positief.'

Het is, uiteraard met dank, opmerkelijk, dat ook van deze twee persoonlijkheden heel veel materiaal uit hun rijke loopbaan is bewaard gebleven. Direct nadat ik een opname van Harry Harrison had beluisterd, Tom, kwam er een van Dan Ingram en als we dan toch bezig zijn kunnen we eigenlijk niet om hem heen.

Tom Mulder, 1971

'Ik vind dat je helemaal gelijk hebt, Hans. Als je het over een ongelofelijk talentvolle WABC-er hebt, is dat wel Dan Ingram! Dus daar gaan we. 'Double U, Ae, Be, Ceee....Daen Ingrammmm'. Af en toe draaide Dan Ingram niet één of twee Dan Ingram naamjingles… nee, af en toe waren het er tien of twaalf achter elkaar! Niet omdat Dan zo ijdel was, maar hij deed dat vanwege de FUN! Dan Ingram wordt door velen beschouwd als de beste top 40 DJ aller tijden. De collega's van Dan Ingram waren super om naar te luisteren. Maar je middag kon echt niet meer stuk met drie uur Dan Ingram. Ieder programma van Dan was een groot feest. Niet alleen voor de luisteraars, maar ook voor Dan zelf. Om geld te besparen vond iemand in de VS 'self operation' uit. Want dat scheelde weer een paar 'boardoperators'. Behalve bij WABC. Daar zat de deejay of 'host' recht tegenover de paneloperator. Dus geen ruit tussen de technicus en de 'host'. Op deze manier waren ze heel dichtbij voor de onderlinge communicatie. En wel zodanig dat er constant en onmiddellijk contact was en de paneloperator iedere milliseconde kon ingrijpen met carts, met muziek, met de microfoon. Voor deze technici was het urenlang heel geconcentreerd hard werken. En met Dan Ingram hadden ze drie uren lang het idee of ze de marathon van New York hadden gelopen. Toen ik in 1973 bij WABC binnenkwam was het eerste wat me opviel, dat er geen platen werden gedraaid, zoals bij Radio Veronica, maar de muziek opgewonden stond op zogenaamde carts! Het waren er niet veel. Maar een stuk of twintig hits en een hele stapel 'oldies'. De hits waren onderverdeeld in verschillende categorieën. Afhankelijk van hun belangrijkheid hadden ze een, twee of drie (stickers)stippen. Deze hits werden gedraaid afhankelijk van de instructies van Rick Sklar, destijds de fameuze programmaleider van WABC. Dan Ingram werd geboren op 7 september 1934 in Oceanside in de staat New York. Hij begon met uitzenden op een universiteitsstation, WHCH Hofstra College, Hempstead in New York. Daarna werkte Dan Ingram ondermeer bij WNRC, New Rochelle, NY en WALK, Patchogue, NY, WICC, Bridgeport, WNHC, New Haven, Connecticut, KBOX, Dallas, WIL, St. Louis. WABC volgde als werkgever voor Dan Ingam op 3 juli 1961 tot 10 mei 1982, vanaf april 1984 was Dan de 'host' van de top 40 satellite survey. In 1984 switchte hij naar WKTU-FM in New York. Tussen oktober 1991 en juni 2003 werkte hij voor WCBS-FM en vanaf 8 februari 2004 voor WAXQ, NY. Ik had het eerder over Ron Lundy als zijnde verantwoordelijk voor een deel van het succes van WABC. Maar als er ''één minimaal zo succesvol was, was dat 'Big' Dan Ingram. Op een middag ergens in 1971 riep Dan:"Ik kreeg net vreselijk nieuws. Ik zat de luistercijfers te bekijken en WABC staat nu slechts op de 13e plaats.....in Pittsburgh, Pennsylvania". Een van de talenten van Dan Ingram was om de intro's van iedere plaat vol te praten. Ook bij Radio Veronica was dat een onderlinge competitie. Vanwege deze talenten kreeg zijn programma een enorme snelheid. Verder maakte Dan er een gewoonte van om voor woorden andere kortere woorden te gebruiken in het kader van 'economy of words'. Dan Ingram kreeg de volgende onderscheidingen: National Radio Hall of Fame, New York Achievement in Radio Lifetime Achievement Award, Hofstra University Estabrook Alumni Award.'

Een aardig aantal onderscheidingen dus, hoewel ik me afvraag of je het daarvan moet hebben in je radio-

Dan Ingram

loopbaan. We hebben vooraf afgesproken dat we het vooral zouden hebben over je favorieten binnen de buitenlandse radio-industrie en het daarnaast slechts in het kort over het Klaas Vaak en Tom Mulder radiogebeuren zouden hebben tijdens onze e-mail uitwisseling. Om een aantal collega's en gebeurtenissen kunnen we niet heen. Allereerst wil ik Robbie Robertson noemen.

'Juist, the Admiral Robbie Dale, begonnen op Radio Caroline en hij was later werkzaam bij Radio Caroline en de TROS alvorens een heel andere wereld binnen te treden. Robbie (Robertson) Dale begon ik eigenlijk wat beter te kennen en te waarderen na het in werk treden van de Marine Offences Act. Voor 14 augustus 1967 luisterde ik bijna uitsluitend naar Radio London maar daarna kwamen ook de uitzendingen van Radio Caroline aan bod. Zelfs op de avond van 14 augustus 1967 werd iedereen geconfronteerd met de deejays Robbie Dale en Johnnie Walker. Maar ook anderen als Roger Day, Glenn Adams en Spangles Muldoon. Als je Caroline aanzette als alternatief voor Radio London, omdat je toch een zeezender wenste te blijven luisteren, waren Walker en Dale twee andere nieuwe Carolinenamen Ook zij waren twee respectabele radiotalenten. Tot op de dag van vandaag zit ik me altijd weer af te vragen waarom Spangles Muldoon toch plotseling een keer Herb Oscar Anderson heette. Maar terug naar Robbie Dale. Het blijft trouwens verbazingwekkend, dat 25 jaar later de zoon van Robbie, Elliott, een collega van me werd bij Radio 10 Gold. Ook deed het me enorm goed dat ik onlangs Robbie Dale weer ontmoette. Hij is inmiddels ver in de 60. Robbie Dale was in de jaren zestig, zo kwam hij bij mij over, de opvallendste Carolinedeejay. Dat kwam volgens mij ondermeer door zijn spontane en vrolijke karakter en zijn opvallend krachtige stem. Het leek wel of Robbie Dale Caroline geheel zelf was. Het was trouwens vanwege de intrede van de Marine Offences Act en de nodige personeelsaflossingen na 14 augustus 1967 bij de beide Carolineschepen een zware opgave om iedere keer met een klein bootje van het vasteland van Europa naar de beide schepen van Radio Caroline te varen. Een etmaal onderweg om Caroline North te bereiken was echt niets. Toen Radio Caroline begin maart 1968, dankzij schuldeisers, was gesneuveld en de beide zendschepen de Amsterdamse haven waren binnengesleept, hoorde ik enkele maanden daarna Robbie Dale beginnen aan het vervolg van zijn carrière, maar dan bij Radio Veronica. Ik hoorde dat begin tijdens een vakantie in Spanje. Robbie Dale kwam trouwens, naar mijn mening, niet goed uit de verf bij Radio Veronica. Ten eerste waren het geen live programma's, waaraan hij gewend was en bovendien uitermate voor geschikt was. En al die Robbie Dale programma's waren maar een uur lang of korter van duur. Enkele maanden later waren Robbie en ik zelfs collega's geworden, toen ik bij Radio Veronica was aangenomen als deejay. Elke Veronica-collega waardeerde Robbie Dale als een vriendelijke, plezierige, warme collega. Diezelfde uitstraling heeft Robbie Dale nog steeds. In de jaren zestig had Robbie Dale het imago van een hippie met hippieachtige kleding. De bloemen ontbraken nog wel in het haar van Robbie Dale. En dat met zijn eigen bloemenmeisje Stella ernaast. Na zijn Veronica periode werkte hij nog kortelings voor de TROS, alwaar hij zowel op de radio als de televisie het popprogramma 'JAM' zou gaan presenteren. Dale deed dit half in het Nederlands en half in het Engels en had daarbij zijn typische eigen taalgebruik. Jammer eigenlijk dat er weinig tot niets van deze periode bewaard is gebleven. Nadien vertrok Robbie naar Engeland om zijn eigen schoonmaakbedrijf op te zetten, waarbij zijn personeel ondermeer het studiocomplex van Capital Radio in Londen schoonmaakte. In de jaren tachtig was Robbie Dale weer helemaal in de radio-industrie actief en wel in Ierland. Sterke, niet legale stations waren er actief en intens populair, waaronder het station van Robbie Dale, Sunshine Radio. Na de closedown van dit station zette hij samen met zijn vrouw Stella een vakantiepark op waarbij hij zijn domicilie vond op een van

The Admiral Robbie Dale, jaren '60

Tom Mulder (l) en Robbie Dale, 2007 © Wim van de Water/ www.MediaPages.nl

de toeristische Spaanse eilanden. Robbie Dale mag dan inmiddels ver in de zestig zijn, uiterlijk en qua karakter is Robbie Dale nauwelijks veranderd.'

Dank weer, Tom, voor deze zinnige aanvulling op onze herinneringen. Robbie is een typisch voorbeeld van een radiomaker die geheel zichzelf is gebleven en niet, zoals bij sommigen, geheel naast zijn schoenen is gaan lopen. Gelukkig zijn er van de laatste categorie niet zoveel van en zullen we deze dan ook zoveel mogelijk proberen te vermijden. Ik wil graag nog een andere naam in herinnering halen die deels te maken heeft met het zeezender verleden maar ook met andere stations, waaronder Radio Luxembourg en dan doel ik op Paul Burnett.

Paul Burnett (foto) heb ik een keer ontmoet in Luxemburg! Paul Burnett, tja ik vind dat typisch een jaren zeventig deejay. Het heeft niets met het verhaal te maken, maar toen hij in Luxemburg bij het RTL-pand tevoorschijn kwam, keek ik 'op' vanwege zijn lengte. Of ik moet eigenlijk zeggen: ik keek op vanwege het ontbreken van lengte. Tijd voor een overzichtje, want op 26 november 1943 in Hulme bij Manchester begon het leven van Paul Burnett. Echte fans van de radio in de jaren zestig van de vorige eeuw kunnen zich Paul Burnett nog wel herinneren van de Burnett's Breakfast Club bij de toenmalige regionale zeezender Radio 270. De boot, of ik moet eigenlijk zeggen het vissersschip van Radio 270, lag in de Noordzee voor de kust van Scar-borough, een badplaats in Midden-Engeland. Radio 270 was een voormalige Nederlandse trawler, de uit Scheveningen afkomstige Oceaan 7 (foto). Het geld om Radio 270 te financieren was afkomstig van een man of vijftig uit de buurt van Scarborough. De Oceaan 7 was maar rond 50 meter lang en werd voor de Tweede Wereldoorlog gebouwd. Ik had niet graag met Paul Burnett willen ruilen, want zeeziek is Paul Burnett vaak geweest. Het schip van Radio Veronica was relatief klein van formaat, maar het schip van Radio 270 sloeg klaarblijkelijk alles. Er was weinig comfort aan boord en dit in combinatie met de 'stormachtige' plek waar het lag, was zeeziekte snel gekweekt. Voordat Paul Burnett aan zijn radioloopbaan begon, reisde hij verplicht door Engeland, want zijn ouders waren kermisartiesten. In 1961 ging Paul bij de Britse luchtmacht aan de slag. Hij was dus werknemer bij de RAF (Royal Air Force), waar ook zijn radiocarrière begon toen hij een onderdeel werd van The Aden Forces Broadcasting Association. Paul Burnett raakte van het radiowerk bezeten. Hij kocht zijn RAF-contract af en accepteerde een baan als deejay bij Radio 270. De uitzendingen begonnen op 4 juni 1966.Van deejay werd Paul Burnett vrij snel station manager. In augustus 1967 werd, zoals bekend, de Britse antizeezenderwet aangenomen, maar al ver daarvoor, in januari 1967, koos Paul voor meer zekerheid en minder zeeziekte door een baan aan te nemen bij Manx Radio. Bovendien wilde Paul Burnett de nieuwe wet niet afwachten. Manx Radio was toen Engelands enige commerciële radiostation, zogenaamd bedoeld voor het eiland Man. Het eiland Man ligt precies tussen Engeland en Ierland. Van Manx Radio verhuisde Paul later naar Radio Luxembourg en vervolgens naar Radio One. De radiocarrière van Paul Burnett werd vervolgd op diverse commerciële lokale radiostations en de BBC World Service. De carrière van Paul Burnett duurt dus nu al 44 jaar!'

Hetzelfde jaar dat hij zijn eerste Amerikaanse reis maakte, 1973, zou Tom Mulder ofwel Klaas Vaak, bij Veronica vertrekken. De vraag is natuurlijk waarom hij het na vier jaar en met een enorme populariteit voor gezien hield:

'Ik ben destijds bij Radio Veronica opgestapt, omdat we met zijn allen het einde zagen naderen en ik vond, dat ik beter de eerste kon zijn, die opstapte dan de laatste.'

Als herinnering aan die tijd stuurde

Juul Geleick en Tom Mulder (achter) live vanaf de Norderney, 1972
© Stichting Norderney (met dank aan Juul Geleick)

ik andermaal een soundfile met daarop één van de laatste programma's van Klaas Vaak op Radio Veronica:

'Met veel plezier (ondanks dat het van mijzelf is, waar ik normaal bijna niet naar kan luisteren) heb ik een deel van het Veronicaprogrammma van 13 juli 1973 zitten beluisteren. Uit de hele sfeer kun je bijna proeven, dat dit een van mijn laatste programma's (misschien zelfs het laatste) op Veronica is. Het programma werd geschoven door Nol Vis, waar ik altijd goed mee kon opschieten. Hij was niet een van de snelste technici, maar misschien wel de leukste, die je goed kon inspireren voor je programma. Hij was licht astmatisch. Zijn huwelijk strandde een paar jaar later. Maar ja, dat gold daar bijna voor iedereen. Zijn vrouw kwam destijds regelmatig op bezoek in het Veronicagebouw. Nol was zo leuk, omdat hij een zeer prettig gevoel voor humor had en niet zo egocentrisch was als Adje Bouman of chagrijnig als Juul Geleick soms kon zijn. Nol heb ik eigenlijk jammer genoeg nooit meer gezien. Ook niet tijdens één van de reünies. Ook Dick Bol was een leuke collega, die bij de NTS vandaan kwam, net zoals Atze Veenstra. Atze kende ik zoals gesteld uit Amsterdam. Via via heb ik hem bij Veronica geïntroduceerd. Met hem ging het later echter slechter. Hij was dus geluidstechnicus bij de NTS, waar hij later terugkeerde. Maar zijn geest ging aan de wandel, hij kreeg een brandje op zolder, waar allemaal apparatuur stond opgesteld en nog later werd hij ook nog doof aan een oor. De andere techneuten waren Jos Hoogen, van wie ik op de radiodag, via via, ik nog de groeten kreeg. Ook hadden we Ruud Westbroek, de 'slechtste technicus van Europa', wel aardig en later werkzaam bij Sky Radio. Sietze Gardenier, ook licht egocentrisch, Barend Blankenstein, simpel, maar wel aardig en Jurg van Beem maken het rijtje technici vol. Jurg van Beem had eerst op het schip gewerkt, voordat hij naar Hilversum kwam. Hij was niet zo sterk. Deze personeelbeschrijvingen zijn erg persoonlijk en gebaseerd op ervaringen van meer dan dertig jaar geleden. Als ik zo over Radio Veronica nadenk, was alles zeer eenvoudig en iedereen, die er werkte had maar weinig ervaring in deze radiowereld. Maar de kans, die we kregen was dus helemaal super. Diegene, die het hardste lacht, is natuurlijk Willem van Kooten. Hij was degene met de meeste intelligentie en het zakelijkste inzicht. Maar je moet het zakelijke in het brein van Lex Harding ook niet onderschatten. Willem had van radio natuurlijk maar weinig verstand. Hij had een enorm gevoel voor humor en was in dit vak zeer vernieuwend. Lex Harding is pas later veel geld gaan verdienen, ondermeer met Sky. Tegenwoordig bezit hij 14 B.V.'s.

Tom Mulder even terug bij Veronica (l) en Lex Harding, augustus 1974
© Stichting Norderney (met dank aan Juul Geleick)

Toen ik mijn vertrek bij Bull aankondigde, gaf hij mij (net als later de anderen) een half jaar salaris mee. Ik ben toen (vanaf september/oktober 1973) eerst gaan freelancen bij de Wereldomroep als nieuwslezer (met een mooi salaris van fl.37,50 per uur). Dit eerst in het Nederlands en later ook in het Engels. De tip om daar te gaan werken had ik gekregen van Dick Klees. Hij was een eerdere collega bij Veronica, waar hij ook als nieuwslezer actief was. Toen ik later Chiel Montagne, ofwel Bert van Rheenen, om advies over het werken bij de TROS vroeg, zei hij me, dat ik Andre Meurs moest bellen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik had gelijk beet! Toen ik in 1974 in vaste dienst kon komen, wilden ze me fl.1900,— in de maand betalen, terwijl we bij Radio Veronica al fl. 2300,— per maand verdienden! Maar later is de betaling naar een normaal inkomen helemaal goed gekomen. Binnen een half jaar verdiende ik met mijn werk voor de TROS en de Wereldomroep meer dan bij Radio Veronica. Dus mijn vertrek bij Veronica was gepland, net zoals het werken bij de TROS! Want bij welke andere omroep kon/wilde ik terecht? Ik heb nog een maand bij de VARA gewerkt, waar ik met Jan Nagel ben meegelopen. Dat vond ik werkelijk vreselijk! De helft van de dag was hij teut. Nee, dat was niet mijn sfeer! Ik heb er trouwens nooit voor betaald gekregen.'

Uiteraard wilde ik meer weten over dat VARA gebeuren, gezien ik dat in 1973 nooit echt mee heb gekregen en dus heb ik Tom om zijn verhaal gevraagd.

'Ik had dus gepland om bij Radio

Veronica weg te gaan (Bull gaf dus een financiële vergoeding mee, waar ik ondermeer mijn eerste huis van kocht), terwijl Jan Nagel zou proberen voor mij een baantje te regelen bij de VARA! Jan produceerde toen een VARA programma op zaterdagmiddag, dat werd gepresenteerd door Koos Zwart, de zoon van de latere vrouwelijke minister Vorrink. Hij droeg altijd een zonnebril, had lang haar en was meestal stoned. Jan liet me van alles doen, zoals kleine interviews en productiewerk. Dit laatste bestond uit het hangen in Noordhollandse kroegen, waar hij ging biljarten met nog een andere VARA vogel, die overigens wel aardig was. We gingen altijd met Jan zijn VW, zodat hij de kilometers kon declareren. Jan was dus erg links en vakbond/Mercurius georiënteerd. Jan klaagde altijd over Veronica en vond het schandalig, dat Veronica sponsors regelde in mijn programma. Met de vakbond Mercurius probeerde hij mensen weg te halen bij Veronica. Er waren wel een paar mensen geïnteresseerd in Mercurius, waaronder Juul Geleick! Hij kwam echter bij de TROS terecht, omdat hij mij er destijds belde. Zijn rol in Poster was maar bijzonder klein. Hij mocht platen opzoeken enzovoort. Die rol werd groter toen ik de TROS verliet.

Tom Mulder en Juul Geleick, Radiodag 1988 © Hans Knot

Toen ik Jan Nagel vertelde, dat ik naar de TROS ging, heb ik hem een fles Beerenburg gegeven, waar hij dezelfde avond nog dronken van geworden is! Jan Nagel is tegenwoordig de buurman van Dick Klees. Hij heeft Dick zo gek gekregen om met hem in de Hilversumse gemeenteraad te gaan zitten! Jan Nagel voerde me destijds in het programma van Koos Zwart 'In De Rooie Haan' ook nog dronken, waarna hij me een interview liet doen met AVRO's Radiojournaal! Dus pas op voor Jan Nagel.'

Het Hilversum gebeuren zouden we dus in snelle stappen nemen en daarbij komt me naar boven dat je toch wel aardig wat reisjes naar Amerika heb gemaakt, al dan niet privé. Deze reizen waren er vooral ook om het radiogebeuren daar te ontleden en daarbij te leren van de collega's binnen de Amerikaanse radiowereld. Waren er geen jaloerse collegiale blikken op je gericht?

'In antwoord op je vraag over mijn collega-dj's moet ik toch meedelen, dat ik van enige jaloerse reacties niet veel heb gemerkt. Ze zullen er ongetwijfeld wel geweest zijn. Er waren wel jaren bij, dat ik vijf keer naar de States ging. Daarbij was dan één keer een privé-reis. Maar de TROS hoefde die andere reizen ook nooit te betalen. De platenmaatschappijen draaiden voor de kosten op. De gehele Hilversum 3 ploeg bij de TROS was een beetje rare afdeling. Iedereen was met zijn eigen werk bezig. Hugo van Gelderen was meestal dronken of stoned. In de tijd van Radio 10 ben ik ook een paar keer op reis naar Amerika geweest. De TROS heeft, geloof ik, een keer de reiskosten betaald van een bezoek aan AFN Frankfurt. Maar toen ging de gehele afdeling er op bezoek. Dat was eigenlijk weer een kopie van een reis dat we met een groep van Radio Veronica in 1973 deden.'

Ik wil je vragen, Tom, toch iets te vertellen over de bezoeken aan AFN Frankfurt en dat wat er aan vooraf ging: luisteren naar AFN Soesterberg etc. Wat heb je bezocht, welke personen heb je er ontmoet? Was het daar dat je Benny Brown voor het eerst ontmoette? Ikzelf herinner me van AFN Frankfurt Bill Switcher en misschien zijn er nog anderen die je te binnen schieten. Wat waren je directe indrukken en heb je er dingen opgedaan die je zelf later weer hebt gebruikt?

'Benny Brown werkte voor Radio Luxembourg tussen 1979 en 1985, waarna hij ging werken voor BFBS en Hitradio FFH in Frankfurt. Daarna was Benny Brown weer back in town in Luxemburg waar hij nog steeds domicilie heeft. Hij heeft daar nog geruime tijd gewerkt voor het FM station van de organisatie achter Radio Luxembourg en neemt programma's op voor een internetradiostation. In antwoord op je-mail van gisteren moet ik je verder helaas meedelen, dat ik de meeste namen van de AFN mensen van destijds in Frankfurt ben vergeten. Alleen de naam van Bob

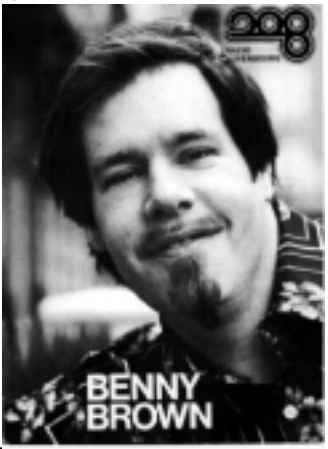

AFN Frankfurt

Harlan, de toenmalige programmaleider, staat me nog bij. Thuis luisterde ik in de begin jaren zeventig bijna alleen maar naar de programma's van AFN Shape en ook bij Radio Veronica in Hilversum stonden er heel wat ontvangers op AFN afgesteld. Dankzij de zender in Soesterberg was het station redelijk te ontvangen. Benny Brown kende ik alleen maar van Radio Luxembourg. Vanwege de Amerikaanse dag, die we bij de TROS gepland hadden ter gelegenheid van het zoveelhonderdjarig bestaan van de Verenigde Staten heb ik toen Benny Brown gebeld en ben naar Luxemburg gereden. Het verblijf in Luxemburg was erg gezellig. Het was 15 april 1982 dat de Amerikadag via de TROS op Hilversum 3 werd uitgezonden vanuit The Grand Duchy. Goed, eerst even terug naar AFN. In eerste instantie kwamen alle programma's die via AFN Soesterberg werden uitgezonden vanaf band of rechtstreeks vanuit Frankfurt. Pas later deden ze een deel van de programmering live vanuit eigen studio's van AFN Shape in Soesterberg. Waar ik altijd naar luisterde was bijvoorbeeld het zondagmiddagprogramma van 14.00 tot 18.00 uur. Het heette volgens mij 'Weekend World'. Maar ook de wekelijkse Country Countdown op zaterdagmiddag was voor mij een hit. Uiteraard luisterde ik, wanneer mogelijk, ook naar de leuke specials met ondermeer Wolfman Jack. Bij ons bezoek aan de studio's van AFN in Frankfurt leek het of je zo Amerika binnenstapte. De meubels, de vloerbedekking, de koffie, de verlichting, de kleuren, de geur, totaal niet Europees. Wij waren daar in de tijd van Radio Veronica met Karel van der Woerd, Lex Harding, Juul Geleick en ikzelf. Eerst werden we rondgeleid door Harlan en later werden we zelfs in het live programma geïnterviewd. Bij de TROS heb ik later het bezoek aan de AFN studio als het ware gekopieerd. Toen gingen we met Hugo van Gelderen, Ferry Maat, Adje Roland en ikzelf. Na de Britse zeezenders was voor mij AFN het station, dat een heel klein beetje in de buurt kwam. BBC Radio One was destijds op de '247' vaak slecht te ontvangen en daarom luisterde ik veel naar BBC Radio Two. De muziek was toen vreselijk te noemen vanwege de vele eigen opnamen van de BBC. Dit in verband met de eerder gememoreerde Neelde Time Restricitons. Radio One haar programma's waren toen voor een deel ook rampzalig, behalve als ze gelijktijdig op Radio Two werden uitgezonden. In de jaren '70 was dat bijvoorbeeld op de zaterdagmiddag als Kenny Everett en Chris Denning hun programma hadden. Toen was daar ook het begin van de shows van de eerder genoemde Terry Wogan, die op een dag in de week een avondprogramma presenteerde bij de BBC op de radio.'

Hoe zit het met Benny Brown, destijds in 1989 betrokken bij het helaas te vroeg verplicht gestopte Cable One, dat gelukkig wel als eerste commercieel radiostation per satelliet vanuit Nederland actief was?

'Naast mijn radiowerk heb ik, net als andere collega's in de jaren zeventig en tachtig het nodige werk terzijde gedaan. Zo was ik ondermeer actief voor de Marlboro Drive In Show. De directeur van de onderneming Phillip Morris in Nederland, verantwoordelijk voor ondermeer het in de markt zetten van het sigarettenmerk Marlboro, kende ik al jaren en we waren redelijk bevriend geraakt. Ik kreeg toen het idee een soort van Country Show te programmeren in de weekenden op Cable One en ben met het voorstel naar hem gestapt. Na een korte ontmoeting was het rond en diende de naam van een programmamaker gekoppeld te worden aan het programma, waarbij een Amerikaan uiteraard de voorkeur kreeg en vrij spoedig was het contact met Benny Brown gelegd die het programma daarop voor ons ging presenteren.'

Ik wil graag een stapje terug doen in de tijd en wel naar een persoon die ook in je programma's in de ochtend via de TROS bekend werd, namelijk Kasper Lieshout van Breukelen.

'Aan het eind van de jaren '70 was de Nederlandse radiosituatie totaal onvergelijkbaar met die van nu. Niets mocht er en niets kon er! En als je dan een plekje op de radio had, was je

CABLE MUSIC EUROPE

persbericht Cable One

We hebben het dus over je favoriete Britse voorbeelden en collega's gehad, verder over de grote jongens die vanuit Amerika hun werk deden en van wie de opnamen gelukkig via het circuit van radioliefhebbers ook tot ons zijn gekomen. Maar ik herinner me dat wij tweeën een kwart eeuw geleden, ja, 25 jaar dus, regelmatig contact hadden. In die tijd nog niet per e-mail maar per telefoon. Die contacten gingen vooral over het toen nieuwe en populaire Laser 558, dat andermaal gelijk aan Wonderful Radio London door Amerikanen in de Europese radiomarkt werd gezet. Vertel eens een directe herinnering als je wil.

een bijzonder mens. Door het omroepbestel hadden de 'grote' A-omroepen in het algemeen bijvoorbeeld maar één uitzenddag op (het toenmalige) Hilversum 3. Automatisch werd je met argusogen (en -oren) gevolgd. Deejays werden in die tijd door de omroepbazen, zeker de oudere generatie, nauwelijks serieus genomen. Als je succes had, deed dat in Hilversum automatisch veel wenkbrauwen fronzen. De programmamakers werden wekelijks door ongeveer tien promotiemensen van platenmaatschappijen bestormd. De deejays werden die dagen gratis voorzien van de wekelijks uitgekomen nieuwe popsingles en langspeelplaten. En dat ging dan meteen om tientallen exemplaren per week! Niet alleen kregen ze deze nieuwe platen, omdat ze zo aardig werden gevonden. Nee, het was de bedoeling, dat deze platen ook in de diverse programma's werden gedraaid. Zoals vaak gebeurt met menselijke kontakten konden de deejays met de ene promotieman of -vrouw (pluggers) beter opschieten dan met de andere. Ik had bijvoorbeeld een goed contact met Ger Loogman. Hij werkte bij platenmaatschappij CNR. Loogman en ik zaten op dezelfde golflengte. We hadden veel plezier met onze vorm van humor en daardoor ontstond het idee, dat Ger maar een rol moest spelen in de 'Havermoutshow' bij de TROS op Hilversum 3. Omdat hij allerlei stemmetjes kon nadoen, leek het ons een leuk idee, dat hij de rol zou spelen van een kleine, eigenwijze, brutale opdonder. Het kleine jongetje ontstond als Ger achteruit ademend zijn teksten sprak. Waardoor het net leek of naast mij in de studio een klein jongetje aanwezig was. Veel luisteraars dachten ook werkelijk, dat Kasper een klein jongetje was. Zeker geen man van rond de dertig jaar. Omdat bij de brutale aap ook een brutale naam zou passen, bedacht ik Kasper Lieshout van Breukelen. Binnen de kortste keren was Kasper heel erg populair. Hij en ik hadden samen ook de grootste lol. We deden het bijna in onze broek van het lachen. Journalisten kwamen er op af en in het land deden we allerlei optredens. Het ging werkelijk fantastisch totdat de TROS er een stokje voor stak. Want mensen, die bij platenmaatschappijen werkten, mochten in geen geval in de buurt van een radiostudio komen. Dat was het verhaal van de korte maar glansrijke carrière van Kasper Lieshout van Breukelen. Kasper kreeg voor zijn programmatische bijdrage aan de Havermoutshow trouwens nooit een cent betaald. Kasper Lieshout van Breukelen en ik hadden ontzettend veel plezier. Net zoals heel veel luisteraars in die tijd.'

'Hier is mijn Laserverhaal. Vanzelfsprekend is het geen rozengeur en maneschijnverhaal. Het constante uit- en aanschakelen van zender (je wist nooit wanneer hij weer aan zou gaan) en het wegblijven van de nodige adverteerders maakten het Laserverhaal voor ons, de luisteraars, erg onzeker. So, here we go! Eind 1983 begonnen er geruchten te circuleren, dat er een radiostation met programma's zou beginnen gericht op West Europa en andermaal vanaf een schip, gerund door een Amerikaanse organisatie vanuit New York. Wij konden onze oren nauwelijks geloven! Het was bijna 1984 en niet december 1964. Wat de BBC niet kon bereiken, hoewel iedereen ongetwijfeld zijn best deed, en wat de Britse commerciële radiostations dan ook probeerden, maar

Tom Mulder in de studio van Hilversum III, 1978 © Douwe Dijkstra

David Lee Stone © Leendert Vingerling

ook niet in de buurt kwamen van het Europese/Britse radio Mekka van de jaren '60 zou misschien wel gaan lukken met de start van het nieuwe station genaamd Laser! Maar we hadden bij voorbaat al onze angsten. Er was ons ingepeperd, dat wat eens vrijelijk gebeurde, nu niet meer mogelijk was. Alleen al het luisteren naar piratenstations of zeezenders was in Engeland strafbaar geworden! Wij waren al bewerkt. En al die radiofans dachten 'welke gek stopt er geld in een radioschip, terwijl toch was bewezen, dat succes twintig jaar na de legendarische 60-er radiojaren politiek en commercieel onmogelijk was'. 'Was er echt iets mogelijk?'We vroegen het ons hardop af. Maar toen kwamen de krantenberichten: 'Nieuwe zendertechnieken, uitsluitend Amerikaans personeel, contacten via Amerikaanse reclamebureaus en uitsluitend Amerikaanse adverteerders. Ze staan te springen.' En iedereen in Engeland had het nakijken. Dat alles zou er voor zorgen, dat ook in de jaren '80 commerciële radio volgens het Amerikaanse principe gewoon mogelijk was. De echte radiofans hoopten, dat er een nieuwe Philip Birch zou opstaan of dat misschien zelfs de Texanen, die in de jaren '60 bij radiostations betrokken waren nu een tweede poging wilden wagen. Er was met de uitzendingen van Big L destijds tenslotte een heleboel geld verdiend. In mei 1984 begon het feest van Laser 558. Of eigenlijk was er eerst een valse start. Er was een nieuwe techniek ontwikkeld, waar de lengte van de antenne werd vergroot door op de M.V. Communicator, het radioschip van Laser, de antenne te verlengen met een ballon! Dit experiment mislukte door erg zwaar weer, waardoor de ballonnen een eigen leven gingen leiden, afbraken en vertrokken. Er was door de technici ook een frequentie gekozen, die niet zo gelukkig was. Dus de 729 KHz, die op de radio was vertaald in 'Laser 730', werd verlaten en het werd ingeruild voor de 558 KHz. Het signaal van Laser 5-5-8 was in onze oren niet erg krachtig, maar misschien zou dat nog komen. Maar een Amerikaans getinte zeezender was terug. Het begin was er! Wie had dat toch ooit gedacht? Het signaal van Radio Caroline en Big L destijds was ook niet krachtig in het begin en kijk eens wat er later gebeurde. Wat Laser 558 programmatisch deed, was stukken beter dan wat de bestaande officiële stations deden. De muziek was beter, Rick Harris was enthousiast en hij kondigde af en aan of zijn leven er vanaf hing. 'Goooood mmmmoorrnninngg. Laesserr..... Five... five... eight!'.... Om maar niet te spreken van nog een ander supertalent, te weten David Lee Stone. Of enkele weken later Tommy Rivers. Natuurlijk waren we overdonderd en ondanks al onze angsten bleef er toch die hoop en verwachting, dat het deze keer wel zou lukken. We waren verbaasd over de lange shifts van vijf uren, die de Laserboys maakten en in gedachten zagen we een slecht uitgerust schip met slechte voorzieningen. Of was er misschien gebrek aan geld of mankracht? Laserboys? Nee, dat niet alleen! We werden al snel geconfronteerd met Lasergirls, die al snel The Laserettes werden genoemd. Jessie Brandon was in mijn oren een supertalent. Met een prachtige stem en een gevoel voor communicatie. Wat was radio toch prachtig voor het kunnen dromen. Dat talentvolle gold trouwens ook voor haar collega's Holly Michaels, Chris Carson, Liz West, Brandy Lee en Erin Kelly. In de 60-er jaren was er geen plaats voor dames aan boord

Rick Harris © Leendert Vingerling

Holly Michaels © Leendert Vingerling

van de radioschepen of forten. Dat alles was veranderd. Voor wat betreft de nieuwe Laserboys werden we vooral verrast door de talentvolle, amusante en enthousiaste Charlie Wolfe. Alleen al zijn begintune maakte al bijna zijn programma compleet. Iedereen zong 'Who's afraid of the big, bad wolf' mee. Ik zat me alleen af te vragen, waarom zo'n perfect talent eerst alleen 's avonds werd weggestopt. Het aantal avondluisteraars was minimaal vergeleken met overdag, toen na een paar maanden bleek, dat er 9 miljoen mensen naar Laser 5-5-8 luisterden! Er werden niet veel later ook getallen genoemd van 20 en 25 miljoen luisteraars. Het zou me niets verbazen! Geen van de officiële Britse stations hanteerde het Top 40 of CHR (contemporary hit radio) format! Het aantal adverteerders bleef helaas minimaal op Laser 5-5-8. Als er sowieso al voor de commercials op het station werd betaald. Er gaat ook een verhaal, dat Philip Morris (de distributeur van Marlboro en nog andere merken), die zich oorspronkelijk onder de aangekondigde adverteerders bevond, zich onder druk had teruggetrokken als adverteerder. Dat kwam natuurlijk door de anti rokerslobby en de daardoor ontstane voorzichtigheid van de sigarettenfabrikanten. Het betekende een erg gevoelige deuk in de commerciële prognoses van Laser 5-5-8. De technische problemen bleven Laser 558 maar achtervolgen. Er waren weken, dat er bijna geen dag voorbijging, dat Laser niet werd geplaagd door storingen in de zenderruimte. Soms was het een half uur, dat Laser 558 uit de lucht was. Dan weer duurden de storingen soms veel meer dan een halve dag. Dan was er weer een technische storing, die het zendervermogen sterk beperkte. En iedere keer dacht je: 'Waar blijven de adverteerders?'. Als er werd geadverteerd op Laser, waren het merken, waar nog nooit iemand van had gehoord. Na veel technische problemen en het uitblijven van inkomsten, omdat de adverteerders wegbleven, werden de vooruitzichten voor Laser steeds slechter. Het geld raakte op, de technische storingen namen alleen maar toe en tijdens een van deze storingen werd de frequentie van Laser ook nog eens gekaapt door Radio Caroline. Laser kwam terug met een nieuwe eigenaar en een nieuwe frequentie. 5-5-8 had plaats gemaakt voor 576 KHz. Laser heette vervolgens Laser Hot Hits, maar je voelde dat het einde van dit station ook niet uit kon blijven. De problemen kwamen in alle hevigheid en velerlei soorten terug. In het voorjaar van 1987, 20 april, werd Laser 576 voor het laatst gehoord. We kunnen alleen maar concluderen, dat door het verschil in wetgeving in de jaren '80 vergeleken met jaren '60, te veel optimisme en te weinig technische kennis met Laser werd begonnen op een doodlopende weg. Tijdens een van mijn verblijven in Florida rond 1990 werd ik plotseling geconfronteerd met een station, dat zich Laser noemde! Ik schoot bijna van de weg.'

Toen je bij Radio 10 zeer actief was heb je ook nog, zo rond de eeuwwisseling, de nodige reisjes gemaakt. Kun je daar in het kort nog iets over zeggen Tom?

'Allereerst waren er de trips naar de VS. Voor de uitzending vanuit Disneyland gingen we naar Orlando in Florida. Ik deed het programma samen met Dave Donkervoort. We waren daar een

Radio 10 Gold gaat op haar 10e verjaardag "Terug naar zee" (8-8-1998).
V.l.n.r.: (boven) Rene Verkerk, Peter Holland, Tom Mulder, Bull Verweij, Ad Bouman en Juul Geleick; (onder) Pieter Damave, Ruud Doets, Hans ten Hooge en Jos van Heerden © Hans Knot

Tom Mulder en Dave Donkervoort, 2003

dag of vier en natuurlijk was de verzorging en de ontvangst weer onvoorstelbaar goed, dus typisch Disney. Het was werkelijk onwerkelijk. Plus dat de programma's, die we er maakten ook nog eens legendarisch waren. Onder meer door de komst van Dick Biondi. Maar we kregen ook nog de kans enkele helden van WCBS-FM uit New York te ontmoeten, zoals Cousin Brucie.

Singapore Airlines was de sponsor van de uitzendingen vanuit Singapore en Auckland in Nieuw-Zeeland. Eerst waren we een paar dagen in Singapore, van waar live werd uitgezonden. Daarna reisden we door naar Nieuw-Zeeland. Onder meer werd de jaarwisseling van 1999-2000 uitgezonden. Zoals je begrijpt waren dit onvergetelijke uitzendingen en herinneringen. Ik werd bijgestaan door Rene Verkerk en Ger van de Brink. We hadden een fantastische tijd. Een paar weken daarvoor was ik daar al geweest om de zaak voor te bereiden.

Weer later was New York aan de beurt waar we tegen de kerstdagen uitzonden van de 71e verdieping van het Empire State Building. Opnieuw was Singapore Airlines de sponsor. Niet veel later werd de aanslag gepleegd op het World Trade Center. Wij hadden een paar maanden daarvoor een fantastische tijd met de sponsors en een aantal vertegenwoordigers van bureaus die adverteerders regelden voor Radio 10. We waren daar met een man of 10. Ik was daar met Dave Donkervoort. Opnieuw was ik vlak daarvoor ook in New York om een plek te regelen voor de uitzending en om de hele trip voor te bereiden.'

Leuke herinneringen allemaal, Tom, en aan jou tenslotte de laatste woorden:

'Allereerst wil ik opmerken, dat het een zeer groot genoegen was om een keer mijn ei kwijt te kunnen. Ik schreef dit verhaal niet omdat ik gelijk wil hebben. Ik had mijn radiokennis opgedaan, omdat ik altijd zeer, zeer intensief had geluisterd naar de verrichtingen van Radio London, waarvan in het algemeen werd gezegd, dat zij het vak verstonden. Ook tijdens andere gelegenheden, onder meer tijdens de Radiodag van 2007, was ik niet altijd positief over de verrichtingen van Radio Veronica. Dat lag niet aan het Veronica-personeel als wel aan het beleid. De deejays werd programmatisch letterlijk geen strobreed in de weg gelegd. Niet dat dat bewust gebeurde, maar de leiding ging er van uit, dat dat overal zo gebeurde. Toen ik bij Veronica ging werken, dacht ik, wat is het hier programmatisch een puinhoop. Omdat er totaal geen concurrentie was, kon men bij Radio Veronica doen wat men wilde. De andere deejays deden hun programma's en gingen vervolgens weer naar huis. Over de programma's werd totaal niet nagedacht. We hadden wel de wekelijkse vergadering, waar van alles werd besproken, maar nooit het wezenlijke. Iedereen kon doen wat hij wilde. Niemand dacht na over formats en ieder programma was anders. Het kwam ook regelmatig voor, dat je je programma afsloot met een bepaalde plaat en de volgende deejay zijn programma met dezelfde plaat begon. Later besloot Rob Out, dat de 'uurtjes'-programmering werd ingevoerd. Het was vreselijk. Ik moet zeggen, dat door mijn komst en invloed er wel wat dingen veranderden. Alle deejays draaiden in doorsnee alleen maar nieuwe platen. Ik draaide minstens 4 of 5 hits per uur. Dat vond men vreemd. In 1971 kwam de Nederlandstalige service van RNI erbij als eventuele concurrent. RNI was een leuk station, omdat daar over programma's werd nagedacht. Niet alle deejays waren echter even sterk. De sterkte van de zender op de MEBO II zal ook een rol hebben gespeeld. Later bij de TROS was het nog erger dan bij Veronica. Bij de TROS wist men helemaal niet wat men deed. Ik werkte daar net en Hugo van Gelderen riep: "Wat ben jij een uitslover". Niet dat ik me uitsloofde, maar ik vond het leuk om programma's te doen. De TROS had in de toptijd een marktaandeel van dik 25%! Bij Radio 10 kreeg ik grote invloed omdat Herman Heinsbroek dat wilde en mij alle ruimte en mogelijkheden gaf. De leukste tijd had ik daarom bij Radio 10! Toen ik er ging werken, stelde het helemaal niets voor. Na een jaar hadden we een marktaandeel van 11% met de middengolfzender. Toen wij FM-frekwenties hadden in Noord-Nederland hadden we daar een marktaandeel van 22. Tenslotte moet ik zeggen dat ik met groot plezier aan de totstandkoming van dit e-mail interview gewerkt heb. Ik zou nog wel maanden door kunnen gaan!'

TOM MULDER EN HANS KNOT

Oprichter zeezender Radio Veronica gehuldigd
Hendrik "Bull" Verweij, oprichter van de legendarische zeezender Radio Veronica, is op zijn 100ste verjaardag (12 september 2009) in Loosdrecht gehuldigd. Hij ontving uit handen van nieuwslezer Arend Langenberg en de CEO van Radio Veronica Ab Trik een Lifetime Achievement Award voor zijn bijdrage aan de commerciële radio in Nederland. CEO Radio Veronica Ab Trik: "Bull Verweij heeft aan de basis gestaan van wat radio nu is in Nederland. Het is een enorm voorrecht om deze radio icoon op zijn 100ste verjaardag te mogen eren met een Lifetime achievement award."

Hendrik "Bull" Verweij
Hendrik "Bull" Verweij is oprichter van de legendarische zeezender Radio Veronica. In 1960 besloot hij samen met zijn broers, de door radiohandelaren opgerichte, Vrije Radio Omroep Nederland te kopen, inclusief het zendschip de MS Borkum Riff waarvan zeezender Radio Veronica uitzond. De broers maakten roerige radiotijden mee. Tot en met 1975 was Bull Verweij directeur van de zender. In 2003 gaf hij als grondlegger van zeezender Radio Veronica het startsein voor het huidige Radio Veronica.

Boven: Bull (l) en Dirk Verweij, 1972
Onder: Bull Verweij en Tom Mulder, 1999 © Rob Olthof

Radio Veronica
Radio Veronica is het station met de beste 80's & 90's hits en dj's als Rob van Someren, Ferry Maat, Erik de Zwart, Rick van Velthuysen, Bart van Leeuwen, Colin Banks,

V.l.n.r.: Arend Langenberg, Bull Verweij en Ab Trik © Radio Veronica

Patrick Kicken, Ben Liebrand, Erwin Peters, Peter Teekamp, DJ Silverius, Silvan Stoet, Luc van Rooij en DJ Sven. Radio Veronica is in heel Nederland via de ether, Digitenne, Astra satelliet, mobiele telefoon, Radioveronica.nl en kabel te ontvangen. Radio Veronica is onderdeel van de Sky Radio Group.

Diverse Artiesten - Samenstelling: Vic van der Reijt
Universal Records 2009
Met rijk geïllustreerd boekwerkje

Recentelijk kreeg ik een uitnodiging om aan een kerstontbijt deel te nemen in een gelegenheid in Amsterdam. Ik trok mijn agenda en zag dat ik op de aangegeven dag onderweg was van Engeland naar Nederland. Op een fout moment dus op reis, hoewel fout? Wie bedenkt het om het tijdstip van half 4 in de middag aan te grijpen voor een ontbijt. Toch helemaal fout?

Het is dan ook zeker vette opzet geweest van de samensteller van voornoemde dubbel CD en de platenmaatschappij Universal Records om voor de middag te kiezen een ontbijt te eten en de recensisten wakker te schudden eens flink 'in de pen te klimmen' een goede recensie neer te zetten van iets wat als 'fout' wordt beschreven.

Als ultieme verzamelaar van kerstmuziek heb ik zo mijn ideeën over foute deuntjes in dit zogenaamde warme repertoire en bij het lezen van de dekkende titel 'Ik voel me als een kerstboom zonder piek' moest ik dan ook

meteen denken aan de jonge uitvoering van levenszanger Hazes, die in de jaren zeventig enkele trieste kerstliederen op de plaat liet persen.

Je kunt natuurlijk een hele discussie opzetten over wat al dan niet in de categorie 'foute muziek' dient te worden geschaard. Zijn het liedjes die wel deels warmte opdienen maar toch een trieste inhoud hebben? Of dient de aandacht alleen maar naar de trieste inhoud te gaan? Moet je jezelf afvragen, wat je met Kerstmis zoal moet doen? Dit omdat je niet tegen de sfeer van samenzijn kunt, die door velen spontaan en door anderen als gemaakt wordt beschouwd? Triest zijn van verlangen omdat een geliefde niet mee kan vieren kan een kerstlied zoal droeviger doen klinken dan is bedoeld. En als een kerstlied droevig klinkt zal het kerstdiner, dat smakelijk verzorgd op tafel is gezet, zeker ook minder gaan smaken. Al het keukenwerk voor niets geweest.

Ik had me net voorgenomen dit jaar zeker niet eerder dan 10 december de dozen met kerstmuziek te openen om de rest van de decembermaand de bellen en klokken te doen schallen. Helaas, helemaal fout, nadat in de brievenbus een pakje viel met daarin de dubbel cd: 'Ik voel me als een kerstboom zonder piek'. Foute kerstmuziek vol eenzaamheid, droefenis en vooral in het genre 'smartlap'.

Samensteller Vic van de Reijt geeft in een rijk geïllustreerd boekwerkje, dat aan de cd-box is toegevoegd, rijkelijk toe nooit wat met kerstmuziek te hebben gehad en voegt er aan toe dat bij hem de allergitis toeslaat bij de traktatie van drie weken vol kerstmuziek op de radio. Volgens Vic heeft menig artiest in zijn loopbaan een dieptepunt gekend bij het opnemen van een kerstalbum. Gelukkig kwam de samensteller van ettelijke prachtige cd-boxen in contact met een popcriticus en kerstmuziek verzamelaar, die hem leerde luisteren.

En de foute kerstmuziek, die uiteindelijk gesorteerd is voor: 'Ik voel me als een kerstboom zonder piek', dateert uit een grote periode. De oudste is van Johnny Jordaan (Kerstmis in de Jordaan, 1955), terwijl Gé Reinders zijn ´Moeder Maria´ op de cd-box voor het eerst ten gehore wordt gebracht. Waarachtig is de cd-box een prachtige smeltkroes geworden van de meest foute Nederlandstalige kerstliedjes, die je maar kunt bedenken. Voor zowel de echte kerstmuziek verzamelaar als die van 'foute muziek' een absolute must om snel naar de winkel te gaan voor:

'Ik voel me als een kerstboom zonder piek'.

HANS KNOT

Stichting Media Communicatie
Postbus 53121 - 1007 RC Amsterdam
Tel. (ma-vr 10-17 uur) 020-662 11 41
www.mediacommunicatie.nl
e-mail: verkoop@mediacommunicatie.nl
giro: 40 65 700 / bank: 98.80.40.301

DVD: THE BOAT THAT ROCKED, de film over het roemruchte verleden van radio Caroline euro 19,-- Dubbel CD met de hits euro 17,--

Dik voor mekaar CD + boek euro 19,95. U kent nog de Dik Voormekaar shows bij Radio Noordzee met Andre van Duin en Ferry de Groot? Een schitterende cd + boek.

CD:Dubbel CD Never ending story met alle tunes en jingles van Veronica
euro 16,-- Hoe lang nog leverbaar?

CD: I spy for the DTI: kent u het nog van Laser Radio? In 3 verschillende versies. euro 4,50

Boek: Het stinkdier van Ab Pruijs over de woelige zestiger jaren. Nog veel heftiger dan Jan Cremer. Ook Radio Veronica komt in het boek voor
euro 12,50. De laatste exemplaren, dus haast u.

Radio Mi Amigo deel 5 van Hans Knot: Een veel te snelle herstart. euro 7,50
Gaat over het radioschip Magdalena, die uiteindelijk gestrand is op een zandbank.

Het Wel en Wee van Radio 192 van Michael Bakker over de teloorgang van Radio 192. Lees hoe dit station de nek om werd gedraaid. Uitverkoopprijs
euro 7,50

OPNIEUW VERSCHENEN: KEITH SKUES MEESTERWERK: POP WENT THE PIRATES. BIJNA 700!!! PAGINA'S EN 385 FOTO'S. HET BOEK WEEGT 2 KILO. euro 35,-- MIS DIT NIET!!! EEN ABSOLUUT MEESTERWERK!! Keith Skues heeft zijn boek geupdate tot en met 2009! Een absolute aanrader!!

Knipselkrant 1970 + CD euro 10,-- met alle informatie uit de media over Veronica, Noordzee en Capital Radio
5 DVD box + 1 CD Laser Radio van begin tot het eind euro 22,--
Boek: Nigel Harris schreef zijn belevenissen op Caroline getiteld:
Ships in troubled Water euro 19,19
Steve Conway schreef ook een boek, getiteld Shiprocked.
Zeer interessant boek euro 15,50

BOB NOAKES: LAST OF THE PIRATES

Dit is een heruitgave + extra hoofdstukken van het boek dat Bob Noakes schreef in de jaren zeventig. 278 pagina's dik met prachtige foto's. Bij smc voor euro 19,95. Belgie euro 22,95

Aanbieding: Loving Awareness CD gedigitaliseerd!!! + The Legend lives on CD voor euro 8,--
The legend lives on bevat fragmenten uit het bestaan van Radio Caroline vanaf 1964 – 1990!

Op 21 november a.s. wordt dit 200 pagina boekje gepresenteerd op de Verzameljaarbeurs in Utrecht en het eerste exemplaar zal worden overhandigd aan Eddy Becker. Dit boekwerk is een overzicht van alle popartiesten die voor de Nederlandse televisie werden opgenomen tussen 1960 en 1975. Opgetekend en gearchiveerd door AVRO-archivaris Richard Groothuizen geeft het een prachtig beeld van alle programma's als TopPop, Eddy Ready Go, Vjoew, Doebidoe, Popzien en Twien.

Wanneer waren The Beatles op tv in Nederland, wanneer was het allereerste tv optreden van David Bowie buiten Engeland en wanneer was ABBA voor het eerst in Nederland? Een antwoord op al die vragen vind je terug in dit boekje.

Een prachtig overzicht met als extra een documentaire met historische opnamen uit die programma's op DVD. Deze documentaire neemt u mee naar de periode 1960 – 1975 en daarin kunt u op een fantastische manier historische momenten van 'pop' programma's als Tienermagazine, Rooster, Vjoew en TopPop herbeleven. Zoals bekend, zijn vele programma's gewist of zelfs indertijd live uitgezonden en nooit opgenomen. Van sommige programma's (Fan Fan) zijn maar enkele seconden bewaard gebleven, maar het uiteindelijke resultaat mag er toch zijn.
Als extra zijn nog 5 clips toegevoegd.
Bij smc voor euro 22,95

BOB NOAKES: LAST OF THE PIRATES

Dit is een heruitgave + extra hoofdstukken van het boek dat Bob Noakes schreef in de jaren zeventig. 278 pagina's dik met prachtige foto's. Bij smc voor euro 19,95. Belgie euro 22,95
kost bij SMC euro 14,50 incl. verzendkosten

NU VERKRIJGBAAR IN DE MI AMIGO SHOP!

Verkrijgbaar bij smc voor euro 15,-- per dubbel cd
Belgie euro 17,--